

ဒေါ်အို.အာ.အ.စ

ပြေမည်လွင်

ကိုးကွယ်ရန်

အခန်း(၁)

မြေမှုန်လွင်

ဇူး

ဇာတ်သိမ်းတွင် မင်းသားနှင့် မင်းသမီး ညှားပါသည်။

(က)

ကားတစ်စီးလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကား မပြောကြ။

နေရောင် သည် ပူပြင်းလှသည်ဟူသည့်အဆင့်ထက်ကို ကျော်လွန်ကာ အပ်ချန်ချန်နှင့်
ဆွနေသကဲ့သို့ မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ စူးစူးရှရှေ့ကျနေသည်။ ကားအိယားကွန်းမှ လေအေးများ မူ
တိထုတ်နေသော်လည်း နဖူးမှချွေးများ ကျနေဆဲပင်။ ထိုအိယားကွန်းအရှိန်ကြောင့်ပင် အတွင်း
အေး အပြင်ပူသဘော မျိုးဖြင့် ခေါင်းကြီးညီစီစီ ဖြစ်လာ၏ ။

အိယားကွန်းပိတ်၍ ကားမှန်ချလိုက်သည်။ ပြင်ပမှလေများ ကြောင့်

အပူဒဏ်သက်သာမလားဟူ၍ ကြိုးစားကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် မထူး။ ပူမြဲ ပူဆဲပင်။

အမှန်တကယ်တော့ ပြင်ပမှအပူများ ကို ရမယ်ရှာကြည့်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

တကယ့်တကယ်တမ်း ပူနေသည်မှာ ကျွန်တော်ရင်တွင် မှ ဖြစ်သည်။ ၎င်းရင်တွင် အပူနှင့်

နှိုင်းစာလျှင် အပြင်မှနေ၏ အပူရှိန်သည် စာမဖွဲ့လောက်တော့။

သံရည်ကျောက်ကြီးမျိုးထားသလား အောက်မေ့လောက် အောင် ရင်ထဲ၌

ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေသည်။

ဟုတ်တယ်။

မကြာခင် နူးနူးနဲ့ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံးခွဲရတော့မယ်။ ရာသက် ပန်

ကျောခိုင်းသွားတော့မယ့် ချစ်သူ တစ်ယောက် ကို ကိုယ်တိုင်လေယာဉ် ကွင်းလိုက်ပို့ရတာ

လောက် ဆိုးရွားသည့်ဝင့်ဒုက္ခဟူ၍ မရှိ။ ပူလောင်သည့် ဝေဒနာဟူ၍ မရှိ။

'ဘာကိစ္စနဲ့ တစ်သက်လုံးခွဲရမှာ လဲ နူးရယ်'

နမ္မောတသစ္စာ နှင့် ချစ်သူကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ ကတော့ မည်သည့်ခံစားချက်မျှ ရှိပုံမရ။ ကားပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အဝေးတစ်နေရာ သို့ ငေးနေ၏ ။ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကိစ္စနဲ့ ခံစားချက်မရှိရမှာ လဲ။ ခံစားချက် ရှိတယ်။ သူ့စိတ်တွေ အဝေးတစ်နေရာရောက်နေတယ်။ ဒီကားပေါ်မှာ မဟုတ်။ ကိုယ်သိပါတယ်လေ။ အခု မင်းသွားတော့မယ့် နိုင်ငံခြားက မင်းရဲ့ ချစ်ဦးသူဆီမှာ မဟုတ်လား။

အမှန်တကယ်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ချင်သည်။ ကျွန်တော် ကို အပြစ်မဲ့စွန့်လွှတ်သွားတာမျိုးကို လက်မခံချင်။ တစ်ခုခုတုံ့ပြန် လိုက်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ဗျာ...

နူးနူးနှင့်ပတ်သက်၍ မျှသိပ်လိုက်ရခြင်းမှာ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်။ နူးနူးကြောင့် စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ရခြင်းမှာ ယခုအချိန်သည် ပထမဆုံးအချိန် မဟုတ်။ နူးနူးအတွက် စွန့်လွှတ်လိုက်ရခြင်းများ သည် ယခုအခါ ပထမဆုံးအခါ မဟုတ်။

သေချာစဉ်းစားကြည့်ပါက ပထမဆုံးစတွေ .ကတည်းကဟုပင် ပြော၍ ရမည် ။

...

(၁)

သဘာဝ ကျပါသည်။

ဘီလိယက်အခန်းနှင့် အညီ ဆေးလိပ်နံ့များ မွန်ထူကာ လူသံများ ဆူညံ၍ ဘောလုံးသံများ တဖြောက်ဖြောက်ကြားနေရခြင်းသည် သဘာဝ ကျပါသည်။ ဘီလိယက်ထိုးသည့် ကျွန်တော် အတွက် သူငယ်ချင်းများ ကို ထိုင်စောင့်နေရခြင်းသည် အတန်ငယ် ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ လည်း သဘာဝ ကျပါသည်။ သို့သော် ၎င်းငြီးငွေ့မှု များ သည် ဘီယာနှစ် ဘူးခန့် ကုန်သွားသည့်အခါ အလိုလိုပျောက်ကွယ်သွား၍ သူငယ်ချင်းများ နှင့် တစ်သားတည်းကျသွားကာ ပျော်ရွှင်မှု များ ကူးစက်သွားခြင်းမှာ လည်း သဘာဝ

ကျပါသည်။ သဘာဝ ကျခြင်းများ သည် ထိုမျှသာ။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် တော့ သဘာဝ မကျတော့။

ဟုတ်ကဲ့။ သူဝင်လာသည်မှာ သဘာဝ မကျပါ။ ဆေးလိပ်နံ့များ၊ ဘီယာနံ့များ နှင့် အဖိုပေါင်းသော ငါးခြောက်ထောင် ပျော်ပါးနေသည့် ဒီလို အခန်းထဲကို သူ တစ်ယောက် တည်းရောက်လာခြင်းမှာ သဘာဝ မကျပါ။ ဖြူဖြူချာချာကောင်မလေး တစ်ယောက် က ကျွန်ကြီးလွယ်၍ ဝင်လာခြင်း မှာ ပို၍ သဘာဝ မကျပါ။ ထိုကဲ့သို့ အလှပဝေးလေး တစ်ယောက် ဝင်လာခြင်း ကို တစ်ခန်းလုံးရှိ သကောင့်သားများ က နည်းနည်း မျှ 'ဘူး'မကျဘဲ လှည့်မကြည့်ဘဲ ဖာသိဖာသာ နေနိုင်ကြခြင်းမှာ ပို၍ ပိုလှသဘာဝ မကျပါ။

သူကလည်း တစ်ခန်းလုံးကကောင်တွေ ကို ဂရုမစိုက်။ ခုံလွတ် တစ်ခုရှိရာသို့ သွားသည်။ ကျောက်ထုတ်သည်။ ထို့နောက် ဘောလုံးများ ကို တဖြောက်ဖြောက်ထိုးလေသည်။ ကြည့်ပါဦး။ သူ့လက်ချောင်းလေးတွေ ပေါ် မှာ တုတ်ချောင်းကိုတင်ပြီး ထိုးနေသည့်ဟန်၊ ခါးကလေးကိုနွဲ့၍ ကိုင်းကာ ထိုးနေသည့်ဟန်၊ ဘောလုံးတစ်လုံးဝင်သွားတိုင်း နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေး မသိမသာပြုသွားသည့်ဟန်။ ဒီလောက်ကြည့်ကောင်းသည့် မြင်ကွင်းမျိုးကို ဒီထဲက ပုရိသတစ်ကောင်မှ စိတ်မဝင်စားဘဲ မျက်နှာလွှဲနေနိုင်သည်မှာ တော် တော် ကိုသဘာဝ မကျသည့်ကိစ္စ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ထိုကောင်မလေးနှင့်ပတ်သက်၍ သဘာဝ မကျပုံများ သည် ထိုမျှနှင့် ရပ်တန့်မသွားဘဲ ကျွန်တော် ဘဝတစ်ခုလုံး ကပ်ငြိပါလာတော့မည် ကိုတော့ ထိုအချိန်က နည်းနည်း လေးမျှ မရိပ်မိခဲ့ပေ။

...

(၂)

'ဟော... တွေ ပြီဗျာ၊ ဟိုအကောင်၊ ဟိုအကောင်၊ နှုတ်သီးအမည်း နဲ့ကောင်ပဲ'

'ဪ... အေး... အေး... အဲဒီ ကောင်လေးကို လွှတ်မှာ လား၊ ကဲ... လာခဲ့စမ်း'

ငှက်သည်အဘိုးကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှောင်အိမ်ထဲသို့ သူ့လက်ကြီး
ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ နူးနူးဆိုသည့် ဘီလီယက်ခုံတွင် တွေ့ခဲ့သည့်
ထူးထူးဆန်းဆန်းကောင်မလေးနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် အပြင်တွင် တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။
သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ၏ ကောင်းမှုကြောင့် နူးနူး ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကိုရကာ
အဆက်အသွယ်လုပ် ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော် က အပြင်တွင် တွေ့ခွင့်တောင်းရာ နူးနူးက
သူတက်နေသည့် ဓာတ်ပုံသင်တန်း ကျောင်းသို့ လာတွေ့ရန် ချိန်းသဖြင့် သင်တန်းရှေ့တွင်
ကျွန်တော် စောင့်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် က တွေ့တွေ့ချင်း မြင့်မိုရ်မာန်ပါဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
မိတ်ဆက်လိုက်သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကျွန်တော့်ဘေးမှ ငှက်သည်
အဘိုးကြီးနှင့်သာ ပြောနေသည်။

'ဪ... ဒီကောင်လေးကလည်း အရေးထဲ ပြေးနေသေးတယ်၊
ကလေးမလေး... ဒီကောင်ရော လွှတ်မလား'

အဘိုးကြီးက မှာဖမ်းမိသွားသည့် ငှက်ကလေးကို လွှတ်မလား ဟူ၍
နူးနူးကိုပြသည်။

'ဟင့်အင်း... နှုတ်သီးအမည်းနဲ့ကောင်ပဲ၊ အဲကောင်ကို နူးအရင် တစ်ခေါက်က
လွှတ်ထားပြီးသား၊ အခုလို ပြန်အဖမ်းခံရမှာ စိုးလို့ နှုတ်သီးအမည်းလေးကို
သေသေချာချာမှတ်ထားတာ၊ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ'

လှောင်အိမ်ထဲမှ ငှက်ဖမ်းနေသည့်လက် ရပ်သွားသည်။

'ဘာ...'

'ပြန်လွှတ်ပေးပါလို့ ပိုက်ဆံတော့ ထပ်မပေးနိုင်ဘူး'

'ဟ... ရမလားကွ၊ အဲဒီလို နှုတ်သီးအမည်းနဲ့ ငှက်တွေ က အများကြီးရှိတာပဲ'

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ငှက်သည်အဘိုးကြီး ကိုလည်း

ကြားထဲကနေ အားနာနေမိသည်။ သူ့ခမျာ မရှိလို့ အိုကြီးအိုမ နဲ့ လုပ်စားနေရတာ ကို။

'မင်း နူးနူးကို သွားမစနဲ့နော်၊ တကယ့်နဂါးမလေး၊ ပါးစပ်ကနေ မီးမှုတ်သလိုပဲ သူ့စကားတွေ ကြားရင် 'ပြာ'ကျ သွားလောက်တယ်'ဆိုသည့် သူငယ်ချင်းများ ၏ သတိပေးစကားကိုလည်း ပြန်ကြားယောင်လာမိသည်။ နူးနူး၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို အသာတကြည်မပေးကြ။ မရမက ဇွတ်တောင်းတော့မှ မင်းထိုက်နဲ့ မင်းကံပဲဆိုပြီး ပေးလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အခုတော့ တွေ့တွေ့ ချင်း ဇာတိပြုလေပြီ။

'မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ ဒါ ကျွန်မလွှတ်ထားပြီးသား၊ ခင်ဗျားကြီး တော်တော် ရက်စက်တာပဲ၊ ခင်ဗျားကြီးကိုလည်း အခုလိုလွှတ်လိုက်၊ လှောင် အိမ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်လုပ်ရင် ကြိုက်မလား'

အဘိုးကြီး တော်တော် စိတ်ညစ်သွားပုံရသည်။

'ဒီမယ် ကလေးမ၊ မင်းလွှတ်မလား မလွှတ်ဘူးလားပဲပြော'

'လွှတ်မယ်လေ'

ငတိမက လေသံအေးအေးနှင့်ပြန်ပြောသည်။

'ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံတော့ ထပ်မပေးနိုင်ဘူး'

'ဟာ... ကျွတ်... မင်းကွာ၊ မင်း... မင်း...'

အဘိုးကြီးက ဒေါသတကြီးနှင့် သူ့လှောင်အိမ်ကို သူပြန်လွယ်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ရန်တွေ ဘာတွေ ရှာမသွားတာပဲ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည် ။

'ဟွန်း... နောက်တစ်ခါလွှတ်ရင် အတောင်ပံမှာ ဖျက်လို့မရတဲ့ ဆေးနဲ့ လွှတ်ပြီးလို့ သေချာရေး ပြီးမှ လွှတ်ရမယ်၊ တော်တော် မုန်းစရာကောင်းတဲ့ လူတွေ ၊ ကျွန်မက နူးနူးပါ'

ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော် ဘက်သို့လှည့်၍ ပြောသည်။ ကျွန်တော် ကတော့

ဘာပြန်ပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိဘဲ 'အင်း၊ အဲ'လုပ်နေရသည်။ အခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ် အပြင်တွင် စကားပြောဖူးတာဆိုတော့ အနည်းငယ် 'စိမ်း'နေသေးသည်။ သူပုံစံနဲ့တော့ ကြာလာရင် 'ဝါ'ပြီး 'နီ'မယ်ထင် သည်။ ကျွန်တော် ဘက်မှ စိမ်းနေသလို ဖြစ်ပေမယ့် နူးနူး ကတော့ ကျွန်တော် ကို ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် တစ်ယောက် အလား ခေါင်းပုတ်လက်ပုတ်နှင့် စကားတွေ တလေ့ကြီး ပြောနေသည်။

ဈေးသည်တွေ ဘယ်လိုကလိမ်ကျပုံများ အကြောင်း၊ သူနှင့် ဈေးသည်များ မကြာခဏရန် ဖြစ်ရပုံများ အကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်တော် နားထဲတွင် တော့ 'နူးနူးကို သွားမစမ်းနဲ့နော်'ဆိုသည့် သူငယ်ချင်းများ ၏ စကားကိုသာ ကြားနေမိသည်။

ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ။ ဒီကောင်ကလည်း ဒါမျိုးကိုမှ ချစ်မိသွားတာကိုး။

...

အနက်ရောင် ကျောပြောင်နှင့် ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် ရောင် စုံကား များ အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် ပြေးလွှားနေကြသည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လည်း ရောင် စုံလူများ အငွေ့တလူလူနှင့် သွားလာနေကြသည်။ အနီး အနားဝိုင်းများ မှ လူများ သည်လည်း အငွေ့တလွင်လွင်ထနေသော လက်ဖက် ရည်များ ကို မှုတ်သောက်ကာ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ငြင်းခုံနေကြ သည်။

ကျွန်တော် ဝိုင်းတွင် တော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်း ငေါင်တီ ငေါင်စင်း။ နူးနူး မလာသေး။ ချိန်းထားသည့်အချိန်ထက် နာရီဝက်မျှ နောက်ကျနေပြီ။ ဓာတ်ပုံသင်တန်းရှေ့သို့ လိုက်သွားလိုက်လျှင် ကောင်းမလား။ သူက သင်တန်းရှေ့မှာ မစောင့်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စောင့်လို့ သေချာမှာ ထားတာပဲလေ။ တော် ကြာ လမ်းတွင် လွဲနေဦးမည် ။ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ဆယ်မိနစ်လောက်တော့ ထပ်စောင့်ဦးမှ။ သောက် လက်စအအေးကို မကာ ခလူးခလူးဟုမြည် သည်အထိ ပုလင်းထဲတွင် အရည်တစ်စက်မျှမကျန်အောင် စုပ်လိုက်သည်။ ခေါင်းပေါ်မှ ပန်ကာအိုကြီး ကတော့ မြင်းနာကြီးတစ်ကောင် ပြေးနေသကဲ့သို့ အိပ်အိပ်နှင့် လည်နေသည်။ နာရီကို

ထပ်ကြည့်သည်။ ဖျားပန်းခတ် အလုပ်ရှုပ်နေသည့် စားပွဲ ထိုးလေးတွေ ကို လိုက်ကြည့်သည်။
ဆိုင်အခြေအနေ ဖုန်းဆက်မေးကြည့် ရင် ကောင်းမလားလို့ ဖုန်းကိုထုတ်ယူလိုက်စဉ်...

'ဟေ့လူကြီး... စောင့်နေရတာ ကြာပြီမဟုတ်လား'

ရူးရူး။ ကောင်လေးသုံးယောက် နှင့်အတူ ကျွန်တော် ဝိုင်းတွင် ဝင် ထိုင်သည်။

'ဒီမှာ ဗျာ... ဒီကောင်တွေ နဲ့ ဓာတ်ပုံအကြောင်း နည်းနည်း ငြင်းနေတာနဲ့ ခင်ဗျား
ချိန်းထားတာကို မေ့သွားတယ်၊ အခုမှသတိရလို့ အမြန်ပြေးလာတာ၊ စကားကလည်း
မပြတ်သေးတော့ ဒီကောင်တွေ ကိုပါ ခေါ်လာ ရတာ ၊ ကိုလာလေးလုံး ချပါဟေ့'

သူနှင့်ပါလာသည့် ကောင်လေးသုံးယောက် ကို ညွှန်ပြသည်။

ကောင်လေးသုံးယောက် က ကျွန်တော် အား သွားဖြူသည်။ ရူးရူး ကတော့ ကျွန်တော် တို့ကို
မိတ်ဆက်မပေး။

'ငါ ကတော့ သတင်းဓာတ်ပုံဆရာ ဘယ်တော့မှလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တော် တော်
အကုသိုလ်များ တဲ့ အလုပ်ပဲ၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ အဲဒီ လူတွေ ရဲ့ ဘဝတွေ ကို၊ ကိုယ့်ရှေ့မှာ
ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက် ကို မကယ်ဘဲ ကိုယ်ပိုက်ဆံရဖို့၊ ဓာတ်ပုံကောင်းရဖို့၊
ဆုတံဆိပ်တွေ ရဖို့၊ နာမည် ရဖို့အတွက် နဲ့ လူသားချင်းကူညီဖို့ လျစ်လျူပြီး
ဓာတ်ပုံရိုက်တယ်ဆိုတဲ့အလုပ်ကို စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ တော် တော် မုန်းစရာကြီး'

ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုငြိလာကြသလဲမသိ။ ရူးရူးက ကျွန်တော် ဘေး တွင်
ထိုင်ပြီးတာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူပြောချင်တာတွေ ပြောနေသည်။

'ထားပါတော့၊ ဒါဆိုရင် မတန်ခူးအိန္ဒြေက အလှအပရှုခင်းလေး တွေ ပဲ
ရိုက်မယ်ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား'

'အေး... နင်မေးလိုက်တာ တစ်ခွန်းတည်း၊ ငါပြန်ဖြေရမှာ က အများ ကြီး၊
နံပါတ်တစ် ငါ့ကို ခုနလို 'မတန်ခူးအိန္ဒြေ'ဆိုပြီး ကုလားဘုရား လှည့်သလို
အရှည်ကြီးမခေါ်စမ်းနဲ့၊ ငါ မကြိုက်ဘူး၊ ရူးရူးလိုပဲ ခေါ်ချင်ခေါ်၊ နင်နဲ့ ငါပဲ ပြောချင်ပြော

ဟုတ်ပြီလား၊ နံပါတ် (၂) ငါ ဘယ်တော့မှ အလှအပရှုခင်းတွေ မရှိဘူး၊ ရိုက်ချင်စိတ်လည်း မရှိဘူး၊ နောက်ပြီး အလှအပရှုခင်းဆိုတာကိုလည်း မယုံဘူး'

'မယုံဘူး'

'အေး... ဟုတ်တယ်၊ မယုံဘူး'

ခုနက ကျွန်တော် ဝိုင်းတွင် လူ တစ်ယောက် မှမရှိ၍ အထီးကျန်သလို ခံစားခဲ့ရသည်။ အခု လူလေးယောက် ရောက်လာတော့လည်း ဘာမှမထူး။ သူတို့စကားဝိုင်းတွင် ကျွန်တော် က အပြင်လူ။ နူးနူးပြောနေတဲ့ စကားတွေ ကိုလည်း လုံးစေ့ပတ်စေ့နားမလည်။ ဘာတွေ ပြောနေကြသလဲ မသိ။ ဟို သုံးကောင် ကတော့ နူးနူးကို တော် တော် လေးစားနေပုံရသည်။ နူးနူးစကား များ ကို အလေးအနက်နားထောင်နေကြသည်။

'ကုန်ကုန်ပြောမယ်ဟာ၊ အလှအပဆိုတာ ရှိကို မရှိတာ'

'ဗျာ...'

သုံးကောင်စလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ နူးနူး ကတော့ ဆရာကြီးလေသံနှင့် ပြောနေဆဲ။

'ကဲ... ဥပမာပြောပြမယ်၊ ဒီလမ်းမကြီးကို ကြည့်လိုက်စမ်း'

နူးနူး လက်ညှိုးထိုးပြသည့် လမ်းမဘက်သို့ ကျွန်တော် တို့အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မီးခိုးတလူလူနှင့် မော်တော် ကားတွေ မောင်းနှင်နေဆဲ။

'လှလား'

'ဟင်'

အဆက်အစပ်မရှိ ကျွန်တော် ဘက်ကိုလှည့်၍ နူးနူးက မေးသဖြင့် ဘာပြန်ဖြေရမလဲ မသိ။ ယောင်နုနု ဖြစ်သွားသည်။

'ခင်ဗျားမြင်နေရတဲ့ လမ်းမကြီးက လှလားလို့'

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဘယ်လိုလုပ် ပြီး လှနိုင်မှာလဲ။ ချိန်းထားတဲ့အချိန်ထက်လည်း အကြာကြီးနောက်ကျပြီး မှ ရောက်လာသေးတယ်။ ရောက်လာတော့လည်း ကောင်လေးတွေ တရုန်း ရုန်းနဲ့။ ကျွန်တော့် ကိုလည်း အဖက်မလုပ်။ ပြောချင်တာတွေ ပြောနေကြသည်။ မလှရုံတင်မက အကျည်းတန်နေတယ်ဟေ့။ အကျည်းတန်နေတယ် ဆိုပြီး ဒေါသတကြီး အော်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ပြောချိန်တောင် မရလိုက်။ နူးနူးက...

'တွေ့လား၊ သူ့အတွက် လမ်းမကြီးက မလှဘူး၊ ငါ့အတွက်တော့ လှတယ်၊ လမ်းမကြီးရယ်၊ လမ်းဘေးက သစ်ပင်တွေ ရယ်၊ သစ်ပင်စိမ်းစိမ်း တွေ နောက်က ကိုလိုနီခေတ်လက်ရာ အဆောက်အအုံကြီးရယ်၊ ကဲ... ဘယ် လောက်လိုက်ဖက်လှပလိုက်သလဲ၊ ကြည့်စမ်း'

'သူ့အတွက်တော့ ဘာ ဖြစ်လို့မလှသလဲ၊ သိလား'

ကျွန်တော့် ပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ရင်း နူးနူးက မေးသည်။ ဟိုသုံးကောင်ကတော့ သခင်မကြီးထံမှ ဘာများ မိန့်ကြားမလဲဟု စောင့်နေ ကြသည့် လက်အောက်ငယ်သားပုံစံမျိုးနှင့် နူးနူးကို ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော် ကတော့ နှုတ်ခမ်းကြီးစုနေမိမှာ အမှန်တကယ်။ ကြည့်ပါဦး။ လူကိုလုပ်နေလိုက်တာ။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနှင့်။ ကျွန်တော့် ဒေါသဒီဂရီတွေ အတော် မြင့်နေပြီ။

'ဒီလူကြီးက ငါ့ကို အကြာကြီးစောင့်နေရတယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ ငါနဲ့ နှစ် ယောက် တည်းတွေ ချင်ပေမယ့် မင်းတို့တွေ ပါလာတယ်ကွာ၊ ငါတို့ ကလည်း ပြောချင်တာတွေ ပြောနေကြတယ်ကွာ၊ အဲဒီ တော့ ဒီလူကြီး က ဒေါသထွက်ပြီပေါ့'

'သူ့အတွက်တော့ ဧဝရက်တောင်ထိပ်ကို ရောက်နေရင်တောင် လှမှာ မဟုတ်ဘူး'

ဟိုသုံးကောင်က နူးနူးရဲ့ စကားလည်းဆုံးရော တခွီခွီနှင့် ရယ်နေကြသည်။ ဒါ...

ဒါ ငါ့ကို တမင်သက်သက် အရှက်ခွဲတာပဲ။ ကြည့်ပါဦး။ သူ့ကောင်တွေ ကလည်း အားမနာ လျှာမကျီ ရယ်နေလိုက်ကြတာ။

'ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ကွ၊ အလှအပဆိုတာ မသေချာဘူး၊ မခိုင်မြဲဘူး၊
ကိုယ့်ပင်ကိုယ်စိတ်ပေါ်မှာ မူတည်ပြီးတော့ လှတယ်၊ မလှဘူး ဖြစ်နေတာ'

တော် စမ်းကွာ။ ပေါက်တတ်ကရစကားတွေ ။ ငါ့မှာ တော့ အလုပ် ကိုပစ်ပြီး
သူ့ကို စောင့်နေရတာ ။ အခုတော့ လူပုံအလယ်မှာ သက်သက် သိက္ခာကျအောင်လုပ်တယ်။
တစ်ခုခုပြောပြီး ဆိုင်ပြင်ကိုထွက်သွားလိုက်ရမှာ ။ သို့သော် ကျွန်တော် ပါးစပ်မှ
ဘာတစ်ခွန်းမှမထွက်။ လည်ချောင်း ထဲတွင် ဂေါ်လီလုံးကြီးမျှတားကဲ့သို့ နှင်နေသည်။ နူးနူးတို့
ကတော့ သူတို့ ဘာသာ သူတို့ စကားတွေ ပြောနေကြဆဲ။ ကျွန်တော် မှာ သာ သူတို့စကား
သံများ နှင့် ဝေးသွားလိုက်၊ နီးလာလိုက်နှင့် မကြားတစ်ချက် ကြား တစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။

မဟုတ်ဘူး။ ဟေ့ကောင် မြန်မြန်ထစမ်း၊ စတွေ ကတည်းက အရှုံးပေးပြီး
ငြိမ်ခံနေရင် မင်း တစ်သက်လုံးဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ သည်းမခံနဲ့။ ထ... သွားတော့။ သို့သော်
ကျွန်တော် မထနိုင်။ တင်ပါးအောက်တွင် ဆယ်ပိတ်အလေးကြီး ချိတ်ဆွဲထားသည့်အလား
တစ်စက်မျှမလှုပ်နိုင်။ ထသွားလိုက်ပါက တစ်ခုခုကို ဆုံးရှုံးသွားမည် ဟု ကြောက်နေမိသည်။

သွားပြီ ငါ့ကောင်။ မင်းတော့ သွားပြီ။ ခံပေတော့။ တစ်ဘဝလုံးစာ ခံပေတော့။
ဟာ... တစ်ဘဝလုံး ဟုတ်လား။ ရယ်စရာကြီးပါလား။ နူးနူးကဖြင့် ငါ့ကို
စိတ်ဝင်စားဖို့နေနေသာသာ အဖက်တောင်မလုပ်ဘူး။ သူပုံစံက ယောက်ျားလေးတွေ ကို
စိတ်ရောဝင်စားရဲ့ လား မသိဘူး။ ရယ် ရတယ်။ တကယ့်ဟာသပဲ။

'ဟေ့... လူကြီး၊ ခင်ဗျား တစ်ယောက် တည်း ဘာတွေ ရယ်နေတာလဲ'

နူးနူးက ကျွန်တော် ပေါင်ကိုပုတ်၍ မေးသည်။ ဟိုသုံးကောင်ကလည်း ပြုံးစိစိနှင့်
ကြည့်ကြသည်။

'နောက်မှ ဖုန်းဆက်လိုက်ဗျာ၊ ဒီမှာ ဒီကောင်တွေ နဲ့ အင်တာနက် ဆိုင်သွားပြီး
ဖေ့ဘွတ်(Facebook) ပေါ်က နူးရိုက်ထားတဲ့ ပုံတွေ ကို လိုက်ပြ လိုက်ဦးမယ်၊

ကြွေသွားအောင်လို့ တာတာ'

'ဟောဗျာ'

ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်း ထပြန်ဖို့အရေး တွေ ဝေနေတုန်းမှာ ပဲ နူးနူးနှင့်
ဟိုသုံးကောင်က ထထွက်သွားသည်။ ဆိုင်ထဲတွင် တစ်ယောက် တည်းကျန်ခဲ့သည်။
စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောလိုက်ရ။ ကျွန်တော် ခေါင်းပေါ် မှ ပန်ကာအိုကြီး ကတော့ အိပ်
အိပ်လည်နေဆဲပင်။

...

(၃)

ဟိုကောင်တွေ စကားကို အကြွင်းမဲ့လက်ခံလိုက်ရပြီ။ နဂါးမလေး ဆိုတာ။
တကယ်ပဲ နူးနူးပုံစံက လုပ်ချင်ရာလုပ်ကာ ထင်ရာစိုင်းမည့် ပုံ။ ဒါကြောင့် သာ သူ့ကို
ပုရိသတိုင်းက လက်ရှောင်နေကြခြင်း ဖြစ်မည် ။

စဉ်းစားစရာတွေ ဖြစ်လာပြီ။ ဒီလိုမိန်းကလေး တစ်ယောက် ကို
တစ်ဘဝစာလက်တွဲ ဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အေးအေးလူလူနေတတ်သည့် ကျွန်တော်
အသိုင်းအဝိုင်းကရော လက်ခံပါ့မလား။ သမီးရည်းစား ဖြစ်ပါပြီတဲ့ ထားဦး။ တွဲ
လာတာကြာလာတော့မှ ခင်ဗျားနဲ့တွဲ ရတာ ပျင်းလိုက်တာဗျာဆိုပြီး ဖြတ်သွားလျှင်
ဘယ်နှယ်လုပ်မည် နည်း။

ဝေဒနာဆိုသည်မှာ မ ဖြစ်ခင်က ကြိုတင်ကာကွယ်ရမည် ။ ဆူးဆိုသည်မှာ
အသားထဲနစ်မဝင်ခင် ဆွဲနုတ်ပစ်ရမည် ။ နူးနူးကို မေ့ပစ်ရမည် ။

သို့သော် မရ။ အချိန်ပြည့်သတိရနေသည်။ နူးနူးဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်မိသည်မှာ
အကြိမ်ကြိမ်။ မနည်းအားတင်း၍ ဖုန်းကိုပြန်ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့်
မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်ရန် ယူဇနပလာဇာရှိ ဖက်ရှင်ဆိုင်သို့ နေ့တိုင်းသွားသည်။ နယ်အမှာ
တွေ ကို ကိုယ်တိုင် စနစ်တကျကြီးကြပ် သည်။ ကုန်သည်အသစ်တွေ နှင့် ဆက်သွယ်သည်။

တရုတ်နယ်စပ်တွင် ဒီဇိုင်းအသစ်တွေ က နေ့စဉ်လိုလိုပေါ်နေသည်။ ဖက်ရှင်ကို မျက်ခြည်အပြတ် ခံ၍ မ ဖြစ်။ ပစ္စည်းအသစ်တွေ မှာ ရသည်။

ဆိုင်အခြေအနေမှာ မဆိုးလှ။ လူငယ်ထုကြားထဲတွင် Double Eye Fashion ဟူ၍ နာမည် ရစပြုလာပြီ။ နယ်ဖောက်သည်ဆိုင်တွေ လည်း အတော် အသင့်ရှိလာပြီ။ သို့သော် ပလာဇာတွေ ၊ စူပါမားကက်အသစ်တွေ ကလည်း ရန်ကုန်မြို့အနှံ့တွင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖွင့်နေကြသည်။ မိမိဆိုင် နာမည် ကျမသွားအောင် ဆိုင်ခွဲအသစ်တွေ တိုးချဲ့ဖွင့်လှစ်ဖို့လိုသည်။ ဖွင့်ရန် လည်း ပစ္စည်း ငွေကြေး အစစအရာရာ အဆင်သင့်ပေ။ အဆင်သင့်မ ဖြစ်တာ က ကျွန်တော် ။

ဇူးဇူးကို အတင်းမေ့ဖို့ကြိုးစားရင်း အလုပ်လုပ်နေတာ ဖြစ်သဖြင့် အလုပ်ထဲတွင် ရာနှုန်းပြည့် စိတ်မပါ။ တစ်ခါတလေ ဂဏန်းပေါင်းစက်ဖြင့် စာရင်းတွက်နေရင်းနှင့် ဇူးဇူးဖုန်းနံပါတ်ကို မှာ နှိပ်မိတာမျိုးတို့၊ ဆိုင်ရှေ့မှ ဆံပင်တိုတိုနှင့် ကောင်မလေးတွေ ဖြတ်သွားတိုင်း ဇူးဇူးအမှတ်ဖြင့် လိုက် ကြည့်မိတာမျိုးတို့၊ စကားပြောရင်းနှင့် ဇူးဇူး လက်စွဲစကား ဖြစ်သည့် 'မုန်းစရာကြီး'ဟု အမှတ်မထင် ယောင်ပြီးပြောလိုက်မိတာမျိုးတို့။

ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ ဇူးဇူးရယ်။

မှတ်မှတ်ရရဆိုလျှင် ဇူးဇူးနှင့် အဆက်အသွယ်မလုပ်တာ 'လ' ခုနစ်ခါဝင်၍ 'နေ'ခြောက်ခါထွက်ပြီးသကာလတွင် ...

ကျွန်တော် မျက်လုံးကိုတောင် ကျွန်တော် မယုံနိုင်။ ဆိုင်ထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်လာသည့်သူမှာ ဇူးဇူး။ သူ့ခရမ်းရောင် ရာဘာဖိနပ်သံ တဖျတ်ဖျတ်အောက်တွင် ကျွန်တော် နှလုံးခုန်သံလည်း စည်းချက်ညီညီ ကျယ်လောင်လာသည်။

'ဟေ့... ဘူဇွာကြီး၊ ဘာလဲ... ဆိုင်ရောင် မကောင်းလို့ ညစ်နေ တာလား'

ထုံးစံအတိုင်း ဇူးဇူးက သွက်သွက်လက်လက်နှုတ်ဆက်သည်။

'ကိုယ့်ဆိုင်ကို ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုသိ'

'ဟာဗျာ... ခင်ဗျားကြီးက နူးကို တယ်အထင်သေးတာကိုး၊ ခင်ဗျားဆိုင်မှ မဟုတ်ဘူး၊ အိုဘားမားရဲ့ ကြီးတော် ဘယ်ဆေးရုံမှာ ကလေး မွေးသလဲဆိုတာတောင် နူး သိချင်ရင် အလွယ်လေး'

နူးက ခပ်သွင်သွင်ပြန်ပြောနေသည်။

'ထိုင်ဦးလေ'

'နေဗျာ... မထိုင်ချင်ဘူး၊ အပေါ်ထပ်မှာ အအေးလေးဘာလေး သွားသောက်ရအောင်၊ တိုက်မယ်မဟုတ်လား'

နူးက ကျွန်တော် စကားပြန်ကိုတောင် မစောင့်။ သူ့ဘာသာမေးပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ဆိုင်ထဲက ကောင်လေး တစ်ယောက် ကို မှာ ပြီး နူးနောက်သို့ အမြန်လိုက်သွားလိုက် ရသည်။ ဆိုင်က ဝန်ထမ်းတွေ ကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အစဉ်နေတတ် သည့် သူတို့သူဌေး၏ ပျာယီးပျာယာပုံကိုမြင်ကာ အချင်းချင်း အတင်းတုပ် နေကြမည် မှာ ဗေဒင်မေးရန်ပင် မလို။

မုန့်ဆိုင်တန်းသို့ရောက်သည့်အခါ ကျွန်တော် ထိုင်နေကျဆိုင်ရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

'ထ... ထ... ဒီဆိုင်မှာ မထိုင်ချင်ပါဘူး'

နူးနူးက ပျာပျာသလဲနှင့် တစ်ဖက်ခြမ်းမှ ဆိုင်သို့ ခေါ်သည်။ အနားရောက်လာတော့မှ ထသွားသည့် ကျွန်တော် တို့ကိုကြည့်ကာ စားပွဲထိုးကောင်လေးမှာ ယောင်နနနှင့် ကျန်ခဲ့ရသည်။

'ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ နူးရာ၊ ဟိုမှာ အားနာစရာကြီး'

'ဟာ... ခင်ဗျားကလည်း ဘာသိလို့လဲ၊ ခုနက ဆိုင်နာမည် ကြီး ကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ'

‘လူလနမ လေ၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ၊ မြန်မာလိုဆိုရင် ချစ်သူပေါ့၊ မလှဘူးလား၊ ဪ...
ဘာလဲ နူးက ကိုယ်နဲ့ ဒီဆိုင်မှာ ထိုင်နေတာကို တခြားကောင်လေးတွေ မြင်သွားရင် အတွဲ
တွေ လို့ အထင်ခံရမှာ စိုးလို့လား’

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ တောက်တီးတောက်တဲ့’

နူးက မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့ရင်း ငြင်းသည်။

‘ဘယ်သူ ဘာထင်ထင် နူးက ဘယ်တော့မှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ဘူး၊
အခုဟာက ဆိုင်နာမည် ကြီးကို ရွံလွန်းလို့၊ တကယ်တော့ လူလနမ ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်က
ချစ်သူမဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အို... မဟုတ်ပါဘူးဆို’

‘ဒါဆို ချစ်သူမဟုတ်ရင် ဘာလဲ’

‘မသေချင်း မှတ်ထား၊ လူလနမ ဆိုတာ ဟိုဟာ ဒီဟာ ဆက်ဆံရုံ သက်သက်
ဏမေအညနမ (အဖော်)ကိုပြောတာ၊ လုံးဝအချစ်မပါဘူး’

‘ဟောဗျာ... တကယ်’

နူးက သေချာပါတယ်ဆိုတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျွန်တော်
ကတော့ သူပြောသလို တစ်ခါမှမကြားဖူးပေ။

‘အဲဒီ လူလနမ ဆိုတဲ့ နာမည် ကြီးကိုလည်း မုန်းတယ်၊ ကမ္ဘာကြီး ပေါ်က
အချစ်မပါတဲ့ အာသာပြေရုံသက်သက် ဆက်ဆံရေး တွေ ကိုလည်း မုန်းတယ် သိလား၊
အဓိပ္ပာယ်သေသေချာချာမသိဘဲ နာမည် လျှောက်ပေးကြတဲ့ ဆိုင်ရှင်တွေ ကလည်း
မုန်းစရာကြီးတွေ ပဲ’

အမုန်းတွေ အတော် များ နေပြီနော်လို့ နောက်မလိုပြင်တုန်း အအေး ပုလင်းများ
လာချပေးသဖြင့် ဘာမှမပြောလိုက်ရ။ စကားစများ ပြတ်သွားကာ အအေးသောက်ကြသည်။

'ဟိုးတစ်နေ့က စိတ်ကောက်သွားတာလား'

အအေးပုလင်းဘေးသို့ သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို ပစ်တင်လိုက်ရင်း နူးနူး က
ကျွန်တော် ကိုမေးသည်။

'ဘာကိစ္စနဲ့ စိတ်ကောက်ရမှာလဲ'

ကျွန်တော် လိမ်ကြည့်သည်။ မရပါ။ နူးနူးဆိုတာ ပါးလိုက်တာမှ လှစ်လို့။

'တော် ပါဗျာ... လူတွေ မျက်နှာကို ဓာတ်ပုံလိုက်ရိုက်နေတဲ့သူ ပါဗျ လူတွေ ရဲ့
စိတ်ကို သိပ်သိတာပေါ့၊ စိတ်မဆိုးဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ၊ ဆိုးသင့်တာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား'

ကျွန်တော် ကတော့ နူးနူးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပင်။ ထူလိုက်တာမှ အတုံးလိုက်
အတစ်လိုက်။ အခုပဲကြည့်လေ။ ခုနက စိတ်မကောက်ဘူးဟု ငြင်းခဲ့ပေမယ့် အခုကျတော့
'အင်း'ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးခဲ့ကြောင်း ခေါင်းညိတ် ဝန်ခံမိသွားသည်။

'ထားပါတော့ဗျာ... ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း : နူးဆီကို ခင်ဗျား ဖုန်း မဆက်ချင်ဘူးလား'

ဘာပြောကောင်းမတုန်း။ ဆက်ချင်လိုက်တာမှ ဒလဟိုဘက်ကမ်းတောင်
လွန်နေသေး။ ဒုတိယမိ 'အင်း'ဟူ၍ ခေါင်းညိတ်မိပြန်သည်။

'ဒါနဲ့များ တစ်ခါလောက်ဆက်လိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ မုန်းစရာ ကြီး'

ပြောပြီးတာနှင့် သူ့ရှေ့ရှိ ကိုလာပုလင်းလေးကို ဘာမှမဆိုးထား သည့်
နှုတ်ခမ်းလေးနှင့် တစ်ကျိတ်တည်းစုပ်ကာ အကုန်သောက်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ
ခေါင်းလေးပြန်မော့လာကာ-

'ထူးတော့ ထူးသားဗျာ နူးလည်း ခင်ဗျားကြီးဆီ ဖုန်းဆက်ချင်နေတာ၊ ဒါနဲ့
မထူးပါဘူးဆိုပြီး ခင်ဗျားအလုပ်ကို စုံစမ်းပြီး လိုက်ခဲ့ရတာပဲ'

ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောမလဲဟူ၍ စောင့်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် မချောက
ဘာမှဆက်မပြော။ စကားပိုင်းသည် တိတ်ဆိတ်သွားကာ ခဏကြာတော့မှ...

'အဲဒီ တော့'

ဆိုပြီး ကျွန်တော် က စကားထောက်ပေးကြည့်သည်။ သို့သော် နူးက ဘာမှဆက်မပြော။ အအေးပုလင်းထဲမှ ပိုက်ကိုဆွဲထုတ်ကာ တစ်ရစ် ချင်းလိမ်နေသည်။ အလယ်တွင် နေရာလွတ်သေးသေးလေး ကျန်တော့မှ ကျွန်တော် မျက်နှာရှေ့သို့ ကပ်၍ တောက်ခိုင်းသည်။

'ဖောင်း'

ပိုက်ကလေးပေါက်ပြဲကာ အသံအကျယ်ကြီး မြည် သွားသည်။

'ခင်ဗျားကို ချစ်နေမိပြီထင်တယ်'

'ဘာ...'

'ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကို ချစ်တယ်'

'ဘာ...'

ကျွန်တော် နားကိုပင် ကျွန်တော် မယုံနိုင်။ တဘာတည်းဘာကာ အကြိမ်ကြိမ်မေးရသည်။

'ဟာဗျာ... ခင်ဗျား တော် တော် ထူတာပဲ၊ ထပ်မပြောတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားကို ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်၊ တော် ပြီ'

ကျွန်တော် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး လေထဲမြောက်သွားသလို ခံစားလိုက် ရသည်။ မဟုတ်ဘူး။ ကရိန်းကြီးနှင့် အထပ်နှစ် ဆယ်လောက်အမြင့်ကို မသွားပြီး အောက်ကို ပစ်ချခံလိုက်ရသလိုမျိုး။ ရင်ဘတ်ထဲတွင် လှုပ်ခနဲအေး သွားသည်။ ဘေးဝိုင်းက လူများ ကလည်း ကျွန်တော် တို့ကို ပြုစီစစ်နှင့် ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော် က ရှက်ရှက်နှင့်...

'ဟုတ်ပါပြီ၊ ရပါပြီ နူးနူးရယ်'

ဟုပင် ပြောယူရသည်။ နူးနူး ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးလုံး ဂရုမစိုက်။

ပီဘီကလေးလေးအလား တခပ်ခပ်ရယ်နေသည်။

'ကဲ... အဲဒါပါပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ပြောချင်လွန်းလို့ လာပြောတာ၊ သွားလိုက်ဦးမယ်'

'ဟာ... နေဦးလေ'

ထထွက်ရန် ကျောပိုးအိတ်ကို လှမ်းယူနေသည့် နူးနူး၏ လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ကြည့်စမ်း... ကောင်မလေးရဲ့ လက်ဖဝါးတွေ အေးစက် နေပါလား။ ဟုတ်ပါရဲ့ ။ တကယ်တော့ သူလည်း ကျွန်တော်လို ရင်တွေ ခုန်နေမှာ ပဲလေ။

'နေပါဦးလား နူးရယ်၊ အခုမှ ပူပူနွေးနွေး ရည်းစား ဖြစ်ကာစပဲ ရှိသေးတာကိုး'

'ကျွတ်... အဲဒါတွေ ခက်တာပဲ၊ ဘဲလေးတစ်ပွေ ထားလိုက်ပါတယ်၊

သူ့အကြိုက်တွေ လိုက်လျောပေးရတော့မယ်'

ဒီတစ်ခါတော့ နူး လိမ်နေမှန်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ အမှန် တကယ်ဆိုလျှင် သူလည်း ထိုင် ချင်နေမှာ ပေါ့။ သူ့စကားအတိုင်းဆို ဘဲ အသစ်လေးတစ်ပွေနဲ့ပဲဟာ။

စကားသံတွေ ပြန်တိတ်သွားသည်။ ရင်ခုန်သံတွေ ဆူညံဆဲဆို တာ ကတော့ ထွေထွေထူးထူး မေးနေစရာတောင် မလို။

'ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး နူးက ကိုယ့်ကို ချစ်သွားရတာ လဲ ဟင်'

ကြည့်စမ်း။ ငတုံး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မေးပြီးမှ ကျိန်ဆဲမိသွား သည်။

အခုလိုအချိန်ဆိုတာ နူးကို ကျွန်တော် က ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း၊ ဘယ်လိုသတိတွေ ရနေတဲ့အကြောင်း တစ်ခုခုပြောပြီး လက်ဖဝါးနုလေးကို မသိမသာကိုင်ထားသင့်တာ မဟုတ်လား။ အခုတော့ တရားခံ တစ်ယောက် ကိုမေးသလို မေးနေမိသည်။

ကဗျာမဆန်လိုက်တာ။ တခြားမိန်းကလေးတွေ ဆိုရင် စိတ်တွေ ဘာတွေ ကောက်သွားနိုင်သည်။ သို့သော် နူးနူး ကတော့ ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်။

'သိတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား နူးနူးကို ဘီလိယက်ခုံမှာ ခေါ်တော့အကြည့် တွေ ကြည့်နေကတည်းက နူးကို စိတ်ဝင်စားနေပြီဆိုတာ'

'ဟာ... ဘယ်နှယ် ခေါ်တောကြည့် ကြည့်ရမှာ လဲ'

ကျွန်တော် ဖြစ်သွားပုံကိုကြည့်ကာ နူးက ပခုံးလေးတသိမ့်သိမ့် လှုပ်ရင်း ရယ်နေသည်။

'အလကားစတာပါ။ ဒီလိုဗျာ... နံပါတ်တစ်အနေနဲ့ ခင်ဗျားက နူးကို အတည်ကြံတယ်ဆိုတာ သိတယ်ဗျာ၊ ဘယ်လိုသိလဲတော့ မမေးနဲ့၊ နူး အလိုလိုသိတယ်၊ ယောက်ျားတွေ နဲ့ပတ်သက်လို့ ကကြီးခခွေးအဆင့် မဟုတ်တော့ဘူး၊ နူးမှာ သင်ခန်းစာတွေ အများ ကြီးရှိသွားပြီ၊ စကားတစ်ခွန်း ဟလိုက်တာနဲ့ ဘယ်သူဘာဆိုတာ သိပြီးသား'

'ဒါနဲ့များ နူးရယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က ဖွင့်ပြောတဲ့အထိတော့ စောင့်ပါ ဦးလား'

'စောင့်ရမယ် ဟုတ်လား၊ ဟင်း... နူးက ဘယ်တော့မှ မစောင့် တတ်သလို ဘယ်တော့မှလည်း မဖုံးကွယ်တတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ယောက်ျားလေးတွေ ဖွင့်ပြောတာကို စောင့်ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူတီထွင်သွားတာ လဲ မသိဘူး၊ ဒါသက်သက် မိန်းမတွေ ကို နှိမ်တာဗျာ မိန်းမတွေ လည်း လူပဲလေဗျာ၊ ချစ်ရင် ချစ်တယ်ပြောခွင့်ရှိရမှာ ပေါ့၊ ဘာလို့ဖုံးကွယ်ရမှာ လဲ၊ ဘာလဲ ခင်ဗျားက နူးဘက်ကစပြောလို့ အထင်သေးနေတာလား'

'ဟာ... မဟုတ်၊ လုံးဝမဟုတ်ရပါဘူး နူးရယ်'

စကားပြောနေရင်းမှ ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် တစ်ခုခုလွှဲနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ။ ကြည့်ပါဦး။ ကိုယ့်ရည်းစားကို ပြောနေတာ ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လောက်နားကြားပြင်းကတ်ဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲ။

'ထားလိုက်ပါတော့ နူးရယ်၊ ကိုယ့်ကိုတော့ ခင်ဗျား ခင်ဗျားလို့ မခေါ်ပါနဲ့လားကွာ'

ကျွန်တော် နည်းနည်း ချဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

'ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားလို့ ခေါ်ရတာ မှ အားရပါးရရှိတာ၊ နောက်ပြီး သူများ တွေ လို ဖေတော့ မောင်တော့ မလုပ်ချင်ပါဘူး'

'ဟောဗျာ... မုန်းစရာကြီးပါလား'

ရူးရူး၏ လက်စွဲစကားကို ယူသုံးလိုက်သဖြင့် ရူးရူးက တဟား ဟားရယ်နေသည်။
ကျွန်တော် လည်း ရူးရူးနှင့်အပြိုင် လိုက်ရယ်နေမိသည်။ အချစ်ဆိုတာ
ဘာမဟုတ်တာလေးနှင့်လည်း ထိုကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်ရယ်မောဖွယ် ကောင်းနေပြန်တော့သည်။

...

အခန်း(၂)

(က)

ကားမှန်ပြတင်းပေါက်မှ လေပူကြီးများ က မျက်နှာသို့တိုးဝှေ့နေ ၏ ။

လေဒဏ်ကြောင့် ပွလွင့်လာသည့် နူးနူး ဆံနွယ်များ မှ ခေါင်းလျှော် ရည်နဲ့

ခိုမြဲမြဲလေးက ကျွန်တော် အာရုံကြောများ ကို ယစ်မူးစေ၏ ။

ကြည့်စမ်း။ ဆံပင်တွေ တော် တော် ရှည်နေပါရောလား။ နူးနူးက ဘယ်တော့မှ

ဆံပင်ရှည်မထားခဲ့။ အခုတော့ ပြောင်းလဲသွားလေပြီ။ ဆံပင် တစ်ခုတည်းတင်

မဟုတ်ပါဘူးလေ။ တော် တော် များများ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာပဲ။ အစဉ်သဖြင့်

တက်ကြွလန်းဆန်းနေသော နူးနူးသည် အခုတော့ တည်ငြိမ်တွေ ဝေနေတတ်ပြီ။ အရင်လို

စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ဟောဟော ခိုင်းခိုင်း မပြောတော့။ စကားကို

ချင့်ချင့် ခိုနှိမ်ပြောလာသည်။ အသိသာ ဆုံးအချက်မှာ ကျွန်တော် အပေါ် ဆက်ဆံရေး ပင်။

နွေးနွေးထွေးထွေးမရှိ တော့။ အေးစက်စက်နှင့် တစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစားနေရသည်။

ဘာ ဖြစ်လို့လဲ။

ကိုယ် ဒီလောက်အထိ မင်းအပေါ် ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာပဲလေ။

ဘာ ဖြစ်လို့

ရက်ရက်စက်စက်ထားခဲ့နိုင်တာလဲ။ နိုင်ငံခြားက မင်းကောင်က ကိုယ့်ထက်

ဘာတွေ သာနေလို့လဲ။

ထိုအချိန်တွင် နူးနူးသည် ထိုင်နေရင်းနှင့် လက်အုပ်လေးချီလိုက် သည်။

ချစ်သူသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ထိုကဲ့သို့ လက်အုပ်ချီဘုရားရှိခိုး ခြင်းမျိုးကို

တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးခဲ့။ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပင်။ နူးနူး ဖူးမြော်ရာသို့ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ...

'အို...'

ရွှေတိဂုံစေတီတော် ကြီး။ နေရောင် အောက်တွင် မျက်စိကျိန်းလောက် အောင်
စူးရှလင်းလက်တောက်ပနေ၏ ။ ဝင့်ဝါသပ္ပာယ်လိုက်ခြင်း။ ကားမောင်းနေသဖြင့် နူးနူးကဲ့သို့
လက်အုပ်မချိနိုင်သော်လည်း ရင်ထဲမှ စူးစူးနစ် နစ် သစ္စာပြုတိုင်တည်လိုက်သည်။

'တပည့်တော် ၏ စစ်မှန်သော မေတ္တာတရားကြောင့် နူးနူးနှင့် တစ်ဘဝလုံး
လက်တွဲ ရပါလို၏ '

...

(၄)

'ရိုဂျီ... ရိုဂျီ... ရိုဂျီ... ရိုဂျီ'

လက်ကိုင်ဖုန်း၏ တုန်ခါသံကြောင့် လူးလဲထလိုက်သည်။ ခုတင် ဘေးမှ နာရီကို
ကြည့်လိုက်တော့ 3:00 A.M။ ဒီလောက်အိပ်ကောင်းနေ တဲ့အချိန်ကို ဖုန်းဆက်နေတာ
ဘယ်သူပါလိမ့်။

'နူး'

နူး အိမ်ဖုန်းနံပါတ် ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲ၌ ထင်သွားသည်။ အချိန် မတော် ဘာများ
ဖြစ်လို့ပါလဲ။

'ဟယ်လို...'

'အိပ်ပုပ်ကြီး... ထသေးဘူးလား'

နူး၏ အသံစာစာလေးကို ကြားရသည်။

'ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူကထမှာ လဲ၊ ဒါနဲ့ နူး ဘာများ ဖြစ်လို့လဲ'

'နူးလေ အိပ်မက်မက်ပြီးတော့ ပြန်အိပ်လို့မရတော့ဘူး၊ နောက်
ပြီးတော့မနက်ကျရင် ရွှေတိဂုံဘုရားကိုလည်း သွားချင်လို့ လိုက်ပို့ပါလား ဟင် '

'အင်း... ကောင်းသားပဲ၊ သွားတာပေါ့၊ ဘယ်နှနာရီလောက်လဲ'

'ခြောက်နာရီ၊ ပထမဆုံးတွေ့တဲ့ ဘီလိယက်ခုံနားကိုပဲ လာခဲ့လေ၊ နူး အဲဒီ
ရှေ့က စောင့်နေမယ်၊ ဆက်အိပ်တော့ အိပ်ပုပ်ကြီးရေ'

'တူ... တူ... တူ...'

နူးက ပြောချင်တာပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။ ကြည့်စမ်း။ တော် တော်
ဆိုးတဲ့ကောင်မလေး။ အခုချိန်မှတော့ ကိုးလိုးကန့်လန့်နှင့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိပ်နိုင်တော့မှာ
လဲ။

'ဟဲ့... သား... ဒါက စောစောစီးစီး ဘယ်သွားမလို့လဲ'

'ရွှေတိဂုံဘုရား သွားမလို့ပါ။ မရောက်တာလည်း အတော် ကြာပြီ မဟုတ်လား'

ကျွန်တော်က သိက္ခာရပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကဲ့သို့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြန်ဖြေ လိုက်သည်။
ဒါမှ ကျွန်တော် မေမေက 'အေး... အေး... သာဓုပါကွယ်၊ သာဓု၊ သာဓု'ဆိုပြီး အထင်တကြီးနှင့်
ဆုတွေ ဘာတွေ ပေးပြီး လွှတ်လိုက် မှာ မဟုတ်လား။ သို့သော် မဟုတ်။ ကျွန်တော် ထင်သလို
မဟုတ်။

'အေး... အတော်ပဲ၊ မေကြီးလည်း ဘုရားသွားချင်နေတာ၊ ခဏ စောင့်ဦး၊
အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်'

'အဲ...'

'မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး'

အဝတ်အစားလဲရန် အခန်းထဲသို့ ဝင်တော့မည့် မာတာမိခင်ကို
အတင်းဆွဲထားလိုက်ရသည်။

'မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဟာလေ... သားက ယတြာချေဖို့သွားမှာ၊ အဲဒါ ဗေဒင်ဆရာက
တစ်ယောက် တည်းသွားရမယ်လို့ မှာထားလို့၊ မေကြီး လိုက်လို့ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး'

'ငါ့သားက ဘာအတွက်ယတြာချေမှာလဲ၊ လူပျိုကြီးဘဝက ကျွတ်ဖို့လား'

'ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆိုင်အတွက်ပါဗျာ'

'မဟုတ်လည်း ဟုတ်အောင်ဆုတောင်းခဲ့ သားရေ၊ ငါ့သားက တစ်ဦးတည်းသော သားနော်၊ အမေ့မျိုးဆက် မပြတ်ချင်လို့ပါ သားရယ်'

'မေကြီးကလည်းဗျာ'

စကားစကို အမြန်ဖြတ်၍ အိမ်ထဲမှထွက်ခဲ့ရသည်။ ကြာကြာနေ ရင် အလိမ်တွေ ပေါ်ကုန်နိုင်သည်။ ကျွန်တော် က ဟန်ဆောင်မကောင်း။

ဘုရားသွားတာကို အခုလိုလိမ်ပြောပြီးသွားတာ ကုသိုလ်ရပါ့ မလား။ ဘာ ဖြစ်လို့ အမှန်အတိုင်းမပြောခဲ့တာပါလိမ့်။ ပိုဆိုးတာက ကိုယ့် ကိုမွေးတဲ့အမေကို ပြန်လိမ်ခဲ့ခြင်းသည် တော် တော် ငရဲကြီးနိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားရောက်လို့ ကောင်းမှု တွေ ပြုလိုက်ရင် ရမယ့်ကုသိုလ်နှင့် ခုနက ငရဲ နှင့် ဘဲစားဘဲချပြန်မ ဖြစ်ဘူးလား။ ဟာ... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ငရဲဆို တာ ပိုက်ဆံချေပြီး ပြန်ဆပ်သလို ကျေလို့မှမရတာ ။ ဒုက္ခပါပဲဟု နူးနူးဆီ မရောက်မချင်း ကားပေါ်ကို တစ်ယောက် တည်း အတွေ့ :တွေ့ ယောက် ယက် ခတ်နေခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုအတွေ့ :များ သည် ကြာကြာမခံ။ နူးနူးကို တွေ့ .လိုက် ရသည့်အခါ ခြင်ရိုက်ဘက်တံနှင့် အရိုက်ခံလိုက်သည့် ခြင်တစ်ကောင်နယ် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကွဲကာ ရုတ်ခြည်းလွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွား၏ ။ ကြည့် ပါဦး။ ကိုယ့်ချစ်သူလေးကို။ ထာဝီကလေးနှင့် ဘယ်လောက်ကျက်သရေ ရှိလိုက်သလဲ။ လည်ပင်းမှာ ကင်မရာကြီး ဆွဲထားတာတော့ ကိုးလုံးကန့်လန့် နိုင်တာပေါ့။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် နူးနူး ထာဝီဝတ်တာကို ဤတစ်ခါတည်းသာ တွေ့ .ဖူးသဖြင့် ငရဲကြီးလည်း တန်တာပဲလေဟု တွေ့ : ဖြစ်အောင် တွေ့ :မိလိုက်သေးသည်။

...

ကျွန်တော် က နူးနူးကို အဖော်အ ဖြစ်လိုက်ပါရင်း ရင်ပြင်တော် ပေါ် ၌ လမ်းလျှောက်နေသည်။ ဒါဆို နူးနူးကရော...

'မနေ့ညက အိပ်မက်ထဲမှာ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို ဖန်လုံးကြီးလိုပဲ တိုးလို့ပါကဲမြင်လိုက်ရတယ်၊ အရမ်းထူးဆန်းတာပဲ'

ဇူးဇူးက ဘုရားကြီးကို စူးစူးနစ်နစ်ကြည့်ရင်း ဖြေသည်။

'အိပ်မက်ကလည်းနိုးရော ပြန်အိပ်လို့မရတော့တဲ့အပြင် ဘုရားကြီး ဆီကိုလည်း အရမ်းသွားချင်နေတာ၊ အဲဒါကြောင့် ဖုန်းဆက်လိုက်ရတာ '

'ဪ...'

တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့်ပင် ဘုရားကို လက်ျာရစ်ဖူးမြော်လိုက် သည်။
ကျွန်တော် မွေးနေ့ထောင့်သို့ရောက်သည့်အခါ ရေသပ္ပာယ်ပြီး ဦးချကန်တော့လိုက်သည်။
ဇူးဇူး ကတော့ ကျွန်တော် ရေသပ္ပာယ်နေပုံကို ဓာတ်ပုံ တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်နေသည်။ ထို့နောက် စဉ့်ကူးမင်းခေါင်းလောင်းကြီးနားတွင် ခဏထိုင်၍ နားကြသည်။

'တန်ဇူးဆိုတော့ စနေသမီးမဟုတ်လား၊ မွေးနေ့ထောင့်ကို မသွားဘူးလား'

ဇူးက ဘုရားကြီးကို ထောင့်ပေါင်းစုံမှ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ဓာတ်ပုံ ရိုက်နေရာမှ ကျွန်တော် ဘက်သို့ ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ...

'ဟင့်အင်း... ဇူးက စနေသမီးမဟုတ်ဘူး၊ ရာဟုပါ'

'မဟုတ်လည်း ဘုရားလေးဘာလေး ရှိခိုးဦးလေ၊ ဇူးပဲ လာချင် တုန်းက အသည်းအသန်'

ဇူးက ကျွန်တော် ကို ပြုံးပြီးကြည့်သည်။ ဓာတ်ပုံတစ်ချက်နှစ် ချက် ရိုက်ပြီး ကျွန်တော် ဘေးတွင် တင်ပျဉ်ခွေချိတ်၍ ဝင်ထိုင်သည်။

'ခင်ဗျားရော ဘုရားရှိခိုးပြီးပြီလား'

'ဟောဗျာ... ခုနတင် ရှိခိုးနေတာလေ၊ ဇူးတောင် ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်နေသေးတယ်မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆို ဘုရားရဲ့ ဘယ်အပိုင်းကိုရှိခိုးတာလဲ၊ ရွှေပြားတွေ
ကိုလား၊ စိန်ဖူးတော် ကိုလား၊ စေတီကြီးကိုလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဌာပနာတိုက်ထဲက ဆံတော်
မြတ်ကိုလား'

'ဟာ... အဲလိုမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဘုရားကို ရင်ထဲကရည်ရွယ်ပြီး'

'အဲဒါဆိုလည်း ဒီအထဲလာနေစရာလိုလိုလား၊ အိမ်ထဲမှာ ပဲ ရှိခိုး ပေါ့'

စကားပြောရ တော် တော် လက်ပေါက်ကပ်တဲ့ ကောင်မလေးပါ လား။
ကျွန်တော် လည်း ဘာပြန်ပြောရမယ်မှန်း မသိတော့။ မဟုတ်တာတော့ မဟုတ်သေးတာ
အမှန်ပင်။

'ဦးကရော အခု ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဘုရားရှိခိုးဖို့ မဟုတ်ရင်'

'အိပ်မက်မက်လို့ပါဆိုနေ၊ ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံလည်းရိုက်ချင်လို့၊ အဓိကက
ဘုရားကို လာတဲ့လူတွေ ရဲ့ မျက်နှာတွေ ကို မှတ်တမ်းတင်ထားချင်လို့၊ ဘုရားပေါ်ကို
ဘာကိစ္စနဲ့လာကြတာလဲ၊ အေးချမ်းချင်လို့လား၊ လောဘ တွေ ၊ မောဟတွေ ပျောက်ချင်လို့လား၊
ဒါဆို ဘုရားပေါ်က ပန်းသည်တွေ ဓာတ်ပုံဆရာတွေ ကျွေးတော့ရော၊ သူတို့က ဘုရားကိုမှီပြီး
စီးပွားရေး လုပ်နေရတာ ၊ ဘုရားပေါ်ကို နေ့တိုင်းရောက်ပေမယ့် လောဘတွေ
မပျောက်ကြဘူး၊ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင်ရောင် နေလိုက်ကြတာ၊
ထူးဆန်းတယ်နော်၊ နောက်ပြီးတော့ လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းတွေ ၊ ဂေါပကကြီးတွေ ၊ သူတို့ ကရော
သာမန်လူတွေ ထက် ဘုရားနဲ့ပိုနီးလား၊ ပိုဝေးလား၊ သေချာတာ ကတော့ သူတို့မျက်နှာတွေ မှာ
ပေါ်နေမှာ ပဲ'

'ကိုယ့်မျက်နှာကိုကိုယ် ပြန်လိမ်လို့မှမရတာ ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီ မျက်နှာတွေ ကို
ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တာ'

'ဟောဗျာ... ဦးက တော် တော် ထူးဆန်းတာပဲ'

ဦးက ကျွန်တော် ကို ဘာမှဆက်မပြောတော့ပေ။ ကျွန်တော် နောက်က

ခေါင်းလောင်းကြီးကိုသာ တွေ့ တွေ့ ကြီးစိုက်ကြည့်နေသည်။

'အဲဒီ ထက် ထူးဆန်းတာတွေ တွေ့ ချင်သေးလား'

'.....'

ခူးခူး ဘာဆက်ပြောမလဲဟု စောင့်ပေးလိုက်သည်။

'အဲဒါ ခူးကိုယ်တိုင် ရှာဖွေတွေ့ရှိထားတဲ့နည်းနော်၊ အရမ်းထူးဆန်းတယ်၊
မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်'

'မှိတ်လေ၊ အခုမှိတ်'

'အခုမှိတ်ရမှာ'

'ဪ... မှိတ်လိုက်ပါဆို'

ခူးခူးပြောသည့်အတိုင်း မျက်စိမှိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ပြီ၊ အခုချိန်ကစပြီး အကြားအာရုံကို အစွမ်းကုန်စွင့်ထားပေတော့၊
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေ ကြားနေရသလဲဆိုတာ သေသေချာချာ နားထောင်၊ ပြီးရင်
ဟိုးအဝေးကြီးကရော ဘာတွေ ကြားနေရသလဲလို့ပါ နားထောင်'

'ခူး ဓာတ်ပုံခဏသွားရိုက်လိုက်ဦးမယ်နော်၊ ခူး ပြန်မလာမချင်း မျက်လုံးမဖွင့်နဲ့၊
ကြားလား'

ခူးခူးက ကျွန်တော် နားနားသို့ကပ်၍ ဖွဖွလေးပြောသွားသည်။ ထို့နောက်
ခူးစကားအတိုင်း အကြားအာရုံကို အစွမ်းကုန်မြှင့်ထားလိုက်သည်။

အသံတွေ ။

စစချင်း ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ခေါင်ခေါင်ခေါင်ဟူ၍ ကြားရသည်။ ခွင်၊ ချလင်၊
ချလင်၊ ဒါ ဆည်းလည်းသံ။ နောက်ဆုတ်၊ နည်းနည်း နောက် ဆုတ်၊ ဟုတ်ပြီ ရပြီ 'ဖျတ်'။
ဓာတ်ပုံရိုက်နေသည့်အသံ။ မပြေးနဲ့၊ မပြေး နဲ့၊ ချော်လဲမယ်။ သားသည်မိခင်၏

စိုးရိမ်တကြီးသတိပေးသံ။ နောက်ထပ် ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ကြားသည်။ 'ဘုတ်'
အရာဝတ္ထုတစ်ခု ပစ်ချလိုက် သံ။ ဘာပစ္စည်းလဲတော့ မသိ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသံတွေ ပိုများ
လာသည်။ ၎င်းတောင်ပံခတ်သံများ ၊ လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းများ ဧကားပြောစက်မှ
'ဂျီလဂျီ'အသံများ ၊ ဘုရားစာရွတ်သံ၊ ရွှေသင်္ကန်းများ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ
ကပ်လှူဇော်နိုင်ပါသည်။ ဘုရားကပ်ဖို့ ပန်းလေးတွေ ဝယ် သွားပါဦး။ လူသံတွေ ၊ ခြေသံတွေ ၊
ကလေးငိုသံတွေ ။ တစ်ခါမှမကြားဖူးသည့် အသံ မျိုးတွေ လည်း ပါသည်။

ယခင်တုန်း ကတော့ ဘုရားရင်ပြင်ဆိုသည်မှာ
အင်မတန်တိတ်ဆိတ်သည့်နေရာဟု ထင်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ မဟုတ်။ အသံတွေ များ
လွန်းသည်။ မဆုံးနိုင်။

'ဒေါင်... ဒင်... ခွင်... ချလွမ်... ဖျတ်... ဘုတ်... ဝါး... အား... ခူ... ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ
လှူဒါန်းနိုင်ပါသည်'

အသံတွေ မကွဲပြားတော့။ အကုန်လုံး လုံးထွေးလာသည်။ ဘာသံ၊ ညာသံဟူ၍
မခွဲခြားနိုင်တော့။

'ဟိတ်'

ခူးခူးက လက်နှင့်ပုတ်လိုက်တော့မှ မျက်လုံးပြန်ဖွင့် ဖြစ်သည်။

'ပြန်ရအောင်၊ ဒီမှာ ခူးခူးစိတ်ကြိုက်ပုံတွေ ရလာပြီ'

ခူးခူးနောက်သို့ ထလိုက်သွားလိုက်သည်။

'ခူးကို နီးစပ်ရာအင်တာနက်ဆိုင်မှာ ပဲ ချခဲ့ပေးတော့၊ ပုံတွေ တင်လိုက်ဦးမယ်'

အစတုန်း ကတော့ ဘုရားကအပြန်တွင် နှစ် ယောက် အတူတူ တစ်ခု ခုစားမည်
။ ထို့နောက် ရပ်ရှင်ကြည့်ချင် ကြည့်။ ဒါမှမဟုတ် ပန်းခြံတစ်ခုခု ကိုသွားကာ ချစ်သူနှင့်
အတူတူနေမည် ဟု တွေးထားခဲ့သည်။ တခြားချိန်တွင် ဆိုလျှင် အင်တာနက်ဆိုင်ကိုမသွားဖို့၊
ကျွန်တော် နှင့်အတူတူနေဖို့ ပြော ဖြစ် ဦးမည် ။

အခုတော့...

အင်တာနက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားရပ်ပေးလိုက် သည်။ နူး
နှုတ်ဆက်သည်ကိုပင် ပြန်နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ကိုလည်း
မသွားချင်။ ဘယ်သူနှင့်မှလည်း စကားပြောချင်စိတ် မရှိ တော့။

လှိုင်းလေမရှိသည့် ပင်လယ်ပြင်ကဲ့သို့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေးထိုင် ကာ
မျက်လုံးနှစ် လုံးကို မှိတ်ထားလိုက် ချင်သည်။

...

(၅)

ထို့နောက်ပိုင်း နူးနူးနှင့် ဖုန်းပြောရုံမှအပ ထပ်မတွေ့ ဖြစ်။ နိုင်ငံ ခြားမှ
ဖေကြီးပို့လိုက်သည့် တစ်မျိုးလုံးတစ်ဆွလုံးစာ လက်ဆောင်ပစ္စည်း များ ကို
လိုက်ဝေပေးနေရခြင်းကြောင့် မအားတာလည်း ပါသည်။ အမျိုး တစ်ယောက်
အိမ်ရောက်သွားတိုင်း တစ်နေ့တော့ ကုန်သွားမြဲ။ တစ်နေ့ကုန် စကားမပြောကြ၊
ထမင်းကျွေးကြ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ဓာတ်ပုံတွေ ထုတ်ပြ ကြ၊ ရှေးဟောင်းနှောင်း ဖြစ်တွေ
ပြောကာ တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်ကြ၊ ကျွန်တော် ကို မိန်းမ မယူသေးဘူးလားဟု
ဇာတ်တိုက်ထားသလို အကုန်လုံး က ပိုင်းမေးကြနှင့် တော် ရုံနှင့် ထမပြန်နိုင်။

ကျွန်တော် ကတော့ နူးနူးကို လွမ်းပါသည်။

ထိုကြားထဲ ဆိုင်ကိုမရောက် ဖြစ်။ ဆိုင်ကကောင်တွေ က တဂျီဂျီနှင့်
ဖုန်းဆက်ခေါ်တော့မှသာ ရောက် ဖြစ်သည်။ ကံဆိုးချင်တော့ ကျွန်တော် ရောက်သွားချိန်တွင်
ရှယ်ယာပါထားသည့်သူငယ်ချင်းများ လူစုံရောက်နေ ကြသည်။

'စာထဲဖတ်ဖူးတာတစ်ခုရှိတယ်ကွ'

ထွန်းလွင်က ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်တာနှင့် စကားစလိုက်သည်။

'လုပ်ပါဟ'

ကျွန်တို့ကောင်တွေ က စကားထောက်ပေးသည်။ ဒါဆိုသိလိုက်ပြီ။ ကျွန်တော်ကို ဖဲ့ကြဲတော့မည်။

'ယောက်ျားဆိုတဲ့အမျိုးဟာ သူငယ်ချင်းတွေ ကို အိမ်ကမယားထက် တောင် ပိုချစ်သေးတယ်ဆိုပဲ'

'ဟုတ်ပါ့မလား၊ ငါ့ကောင်ရယ်၊ တချို့များ ကျတော့ မိန်းမမြင်တာနဲ့ ကောက်ကောက်ပါအောင် ထလိုက်သွားလိုက်တာ၊ သူငယ်ချင်းတွေ ရော၊ စီးပွားရေး တွေ ရော၊ ဆိုင်တွေ ရော အကုန်မေ့ကုန်တော့တာပဲ'

နူးနူး ဆိုင်ကိုရောက်လာသည့်နေ့ကတည်းက ပျောက်သွားသည့် ကျွန်တော်ကို ရည်ရွယ်၍ သူရလွင်ကပါ ဝင်ဖဲ့သည်။

'ဟဲ့ကောင်ရဲ့၊ မင်းပြောတာ လူမဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ အဲဒီလို ကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက်သွားမှတော့ ဟိုအကောင် ဖြစ်နေတော့မှာ ပေါ့'

ထင်အောင်ကျော်က အတိုင်အဖောက်ညီညီ ဝင်ပင့်သည်။

'ဘယ်အကောင်လဲ'

'ဟိုအကောင်လေကွာ၊ အမြီးလေးရမ်းတန်းရမ်းတန်းနဲ့'

'သေခြင်းဆိုးတွေ '

ကျွန်တော် ပါးစပ်က ဆဲသံမထွက်မချင်း တစ်ယောက် တစ်ပေါက် စကားနာထိုးနေကြဦးမည် ဖြစ်သဖြင့် စောစောစီးစီး ဆဲထားလိုက်ရသည်။ ဒါတောင် ဒီကောင်တွေ က မဖြူ၊ အားရအောင် တစ်ယောက် တစ်ခွန်း တွယ်ကြသေးသည်။ ကိုနိုင် ဝင်တားတော့မှပင် ရပ်သည်။

'မင်းတို့ကလည်းကွာ၊ မြင့်မိုရ်က ရည်းစားတင်မကပါဘူး၊ အိမ်ထောင်တောင်ပြုသင့်နေတဲ့အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ'

'မဟုတ်ပါဘူး ကိုနိုင်ရာ၊ ဒီကောင်လုပ်ပုံကို ကျွန်တော် တို့က မကျေနပ်လို့ပါ။

ဟိုကောင်မလေး ဆိုင်ကိုလာသွားတဲ့နေ့ကစပြီး ပျောက်သွားလိုက်တာ ဖုန်းလေးတောင် ဆက်ဖော်မရဘူး၊ တမင်အမြင်ကတ်လို့ ပြောနေရတာ '

'အေး... မြင့်မိုရ်ကလည်း ဆိုင်ကို ဒီလောက်အကြာကြီး ပစ် မထားနဲ့လေကွာ၊ ဒီဆိုင်မှာ မင်းရယ်ယာက အများ ဆုံးမဟုတ်လား'

'ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး ကိုနိုင်ရာ၊ ဒီကောင်တွေ ချဲ့ကားပြောနေတာ၊ အလကား၊ ကျွန်တော် အဖေ ပို့လိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ လှည့်ပတ်ပေးနေရလို့ပါ၊ ဟိုကောင် ထွန်းလွန်နဲ့တောင် လမ်းမှာ တွေ့ လို့ မှာ လိုက်သေးတာပဲ၊ အလကားသက်သက် ခလောက်ဆန် အကောက်ကြံတဲ့ စကားတွေ နားမယောင်လေနဲ့၊ သတိထား'

ကျွန်တော် က သတင်းကြေညာသလိုပြောလိုက်တော့ အကုန်လုံးက တဟားဟားနှင့် ပွဲကျသွားသည်။ ပြီးပြီ။ ဒီလောက်ဆို ရပြီ။ ကျွန်တော် ပျောက်နေသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ဆိုးကြဲတော့မည် မဟုတ်။ အစကတည်းက စိတ်ဆိုးကြဲတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော် ကို တမင်သက်သက် ကျပ်နေမှန်း သိပါသည်။

ကျွန်တော် တို့သူငယ်ချင်းလေးယောက် သည် ဒဂုံ (၁)မှာ ကတည်း က တွဲ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထွန်းလွန်နှင့် သူရလွင်တို့က ရပ်ချင်းတစ်စက် မှမတူသည့် အမြှာညီအစ်ကိုနှစ် ယောက် ။ ထင်အောင်ကျော် ပြောသလို ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အဖေနှစ် ယောက် ကနေ အမြှာမွေးထားတဲ့ကောင်တွေ လို့ပဲ ပြောရမလိုပင်။ ဘယ်လိုကိန်းပြောပြော သူတို့ကို အမြှာလို့ ဘယ်သူမှ မယုံကြ။

ကိုနိုင် ကတော့ ထင်ကျော်အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် တို့ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး၏ မိဘတွေ ရဲ့ လူယုံတော် ။ ကျွန်တော် တို့ကလည်း ကိုနိုင်ကိုဗန်းပြုပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်ကြသည်။ ကိုနိုင်ကလည်း အကြီး တစ်ယောက် ပီပီ ကျွန်တော် တို့ကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း အနီးကပ်ကြပ်မတ် ပေးသည်။ ဒီဆိုင်၏ ဘဏ္ဍာရေး မှူလည်း ဖြစ်သည်။

'ဒါနဲ့ မြင့်မိုရ် မင်းကို ငါ တစ်ခုတော့ပြောချင်တယ်'

'ဟုတ်... ပြောပါ ကိုနိုင်ရယ်၊ စကားပလ္လင်ခံနေစရာ မလိုပါဘူး'

'အခု မင်းနဲ့တို့ နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ငါသိပါတယ်၊ အမြွှာ မွေးနေ့က ဘီလီယက်ခုံမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ ဆံပင်တိုတိုနဲ့ ကလေးမလေးမဟုတ်လား'

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကိုနိုင် ဘာပြောချင်မှန်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ နူးနူးက စွာ တေးလန်မလေး ဖြစ်သဖြင့် သူ့နောက် ကွယ်တွင် မကောင်းသတင်းတွေ ပြန့်နေသည်။ တချို့သည် မှန်နိုင်သလို၊ တချို့ဟာတွေက အပိုချဲ့ကားထားတာတွေ ဖြစ်သည်။

'အေးကွာ... ငါ့ညီလည်း ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှ မဟုတ်တာ၊ သတိတော့ထားပေါ့ကွာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်စရာမလိုဘူးပဲထားဦး၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့တော့ ကင်းကွာလို့မရဘူး မဟုတ်လား'

ကိုနိုင်က ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် တွေ့ထင်နေသည်ကို သိနေသည့် အလား လေပြေလေးနှင့် ပြောသည်။

'ဟုတ်တယ် ငါ့ကောင်ရ၊ မင်းဟာလေးကို နောက်ကွယ်မှာ လူတိုင်းက နဂါးမလေးလို့ပဲ ခေါ်တာ၊ မင်းက အတင်းဂျီကျနေလိုသာ ဖုန်းနံပါတ်ပေးလိုက်ရတာ၊ နည်းနည်းတော့ သတိထားပေါ့ကွာ'

ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် အခု ဖြစ်နေသည့်ဟာကိုသာ ပြောလိုက်လျှင် အကုန်လုံးက ဝိုင်းဘေကြဦးမည်။ သူတို့က သတိထားဖို့ ချင့်ချိန်ပြောနေချိန်တွင် ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ နူးနူးကို အသည်းအသန်သတိရနေမိသည်။ မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ ဒါကြောင့် 'အေးပါကွာ... မင်းတို့ သတိပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲ'ဆိုပြီး စကားနည်းရန်စလိုက်ပြီး ဆိုင်အပြင်ကို အမြန်ထွက်၍ ဖုန်းကိုထုတ်လိုက်သည်။

'ဟဲလို...'

'နူးနူးရှိပါသလား ခင်ဗျာ'

'ကျီ...'

'တီ... တီ... တီ...'

ဒေါသတကြီး ဟွန်းကို ဆက်တိုက်ဖိတီးပစ်လိုက်သည်။ တော် တော် စည်းကမ်းမဲ့တဲ့ကောင်တွေ ပဲ။ ကားကြီးဆိုပြီး စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ မောင်းနေလိုက်တာ။

အထူးယာဉ်ဘတ်(စ်)ကားကြီးတစ်စီးသည် ကျွန်တော် ကားနောက်မှ အတင်းကျော်တက်ကာ မှတ်တိုင်ရှေ့သို့ လှဝင်သဖြင့် ဘရိတ်စောင့်နင်းလိုက်ရသည်။ အနီဘတ်(စ်)ကားဒရိုင်ဘာကို ကြည့်လိုက်တော့ သူမဟုတ်သလို ခပ်တည်တည်ပင်။ သင်းတို့လက်ချက်နှင့် အသက်ပေးသွားရသည့် အပြစ်မဲ့ပြည်သူတွေ ဘယ်နှယောက် ရှိခဲ့ပြီလဲ။

ဘရိတ်အုပ်မြန်လို့သာပေါ့။ မဟုတ်ရင် မစားသာ။ ဘရိတ်ဒဏ် ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်လေး ရှေ့သို့ငိုက်သွားသည့် နူးနူးကို စိုးရိမ်တကြီးကြည့် လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့ပါးစပ်မှ ဘာသံမှမထွက်။ အရင်တုန်းက နူးနူး သည် ထိုကဲ့သို့မဟုတ်။ ယခုကဲ့သို့ ရှေ့တွင် ကိုးလိုးကန့်လန့်လာလုပ်ပါ က ခေါင်းထုတ်၍ ဆဲတတ်သည်။ ရန်ရှာသည်။ ကျွန်တော် လက်ကြားမှ အတင်းတိုး၍ ဟွန်းကို တတိတိဖိတီးတတ်သည်။ နူးနူးကြောင့် ရှင်းခဲ့ရသည့်ပြန်လျှော့ ကလည်း မနည်းမနော။

အခုတော့...

တုတ်တုတ်မှုမလှုပ်။ ဘာသံမျှမထွက်။ နောက်ခန်းထဲတွင် ပါလာသည့် ဖိုးသားလေးထံမှသာ အိခနဲအသံထွက်လာသည်။ 'ဖိုးသားလေး ဘာမှမ ဖြစ်ဘူးနော်'ဟု ပြောရင်း နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဖိုးသားလေးက မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ကျွန်တော် ကို ပြန်ကြည့်သည်။ အနည်းငယ်တော့ လန့်သွားပုံရသည်။ ခဏနေတော့ သူ ဘာမှမ ဖြစ်ဘူးဆိုသည့်ပုံစံမျိုးနှင့် လက်နှစ် ချောင်းထောင်ပြသည်။ ထိုအခါမှ စိတ်အေးရကာ ကားကို

ဆက်မောင်းနိုင်တော့သည်။

ကြည့်စမ်း။ နူးနူး ကတော့ ကျွန်တော် ဘက်သို့ တစ်စက်လေးမျှ
ငဲ့စောင်းမကြည့်။ မကြည့်ဆို သူ့စိတ်တွေ က ဒီကားပေါ်မှာ မှ မဟုတ်ဘဲ။ နိုင်ငံခြားက
သူ့အချစ်ဦးဆီမှာ ။

'တောက်...'

ဘာကိစ္စနဲ့ သည်းခံနေတာလဲ။ ဖောက်ခွဲလိုက်တော့။ တွဲ ခဲ့သမျှ
ကာလတစ်လျှောက်လုံး မင်းပဲလိမ့်နေအောင်ခံခဲ့ရတာ မဟုတ်လား မြင့်မိုရ်။ ဘာတွေ တွေ :ပြီး
ကြောက်နေတာလဲ။ ယောက်ျားပဲကွာ။ တစ်ခုခုလုပ်လိုက်တော့။

ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းလိုက်သည်။ မ ဖြစ်သေးပါဘူးလေ။ ကိုယ်
အရမ်းချစ်တဲ့သူပဲကိုး။ အဆုံးစွန်ထိ သည်းခံရမှာ ပေါ့။ အဆုံးစွန်ထိ ပေးဆပ်ရမှာ ပေါ့။

သူ့အပေါ်မှာ မင်းဘယ်လောက်သည်းခံနိုင်သလဲဆိုတာ သူ
သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် သည်းခံပြလိုက်စမ်း။

...

(၆)

'ဟဲလို... နူးနူးရှိပါသလား ခင်ဗျာ'

'မရှိဘူးကွယ့်၊ သားက ဘယ်သူလဲ'

နူးနူးပြောဖူးသည့် ကြီးကြီးဆိုတာ ဖြစ်မည် ။ တစ်ဖက်မှ နွေးနွေး
ထွေးထွေးပြန်မေး၏ ။

'ကျွန်တော် မြင့်မိုရ်ပါခင်ဗျာ'

'ဪ... အေး... အေး... မောင်မြင့်မိုရ်လား၊ ကြီးကြီး သိပါတယ်ကွယ့်၊ နူးနူးနဲ့
မေတ္တာမျှနေတဲ့ကောင်လေး မဟုတ်လား'

'ဗျာ...'

'ဪ... ဒီလိုကွယ်၊ ကြီးကြီးနဲ့ နူးနူးတို့က သူငယ်ချင်းတွေ လို ပေါင်းတာ၊
ဘာကိစ္စမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိတယ်၊ အခု မောင်မြင့်မိုရ်တို့ ကိစ္စလည်း နူးနူးက
အကုန်ပြောပြီးသား'

တော် တော် မလွယ်တဲ့ နူးနူးပါလား။ အနီးအနားတွင် ရှိလျှင် စိတ်ရှိ လက်ရှိ
ဖျစ်ညှစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ အခုတော့ မျက်နှာပူဖိုကောင်းလိုက်တာ။ မဟုတ်ပါဘူး။
ဖုန်းပြောနေတာဆိုတော့ နားပူဖိုကောင်းလိုက်တာ။

'တစ်လက်စတည်း မှာ ထားရဦးမယ်၊ နူးကိုလည်း တတ်နိုင်သလောက်
သည်းခံပါကွယ်၊ သူက နည်းနည်း ဂျစ်ကန်ကန်ကွယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ အဲ... ကြီးကြီး'

'နောက်ပြီး အမြင်မတော် တာရှိလည်း ဆုံးမနော်။ တစ်ခါတလေ သူက
စိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်တတ်တယ်၊ ကြီးကြီးက အလိုလိုက်ထားမိလို့ပါ'

'ဟုတ်...'

တတ်နိုင်သမျှလည်း သည်းသည်းလှုပ်ချစ်လိုက်ပါမည် ဟု ပြောလိုက်သည်။
တကယ်ပြောလို့ ဘယ် ဖြစ်ပါ့မလဲ။ စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြောရတာ ပေါ့။

'ဒါနဲ့ နူးနူးက ဘယ်သွားမယ်လို့များ ပြောသွားသေးလဲ'

'အောင်မလေး... ဒီအချိန်ဆို မင်းနူးနူးက ဘီလီယက်ခုံမှာ ရှိရင် ရှိ၊ မရှိရင်
ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်လေးတွေ နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ရှိလိမ့်မှာ ပေါ့'

'ဗျာ... ကောင်လေးတွေ နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ '

'သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ပါကွယ်'

'ဪ... ဟုတ်၊ ကျွန်တော် ဆီကို ဖုန်းပြန်ဆက်ဖို့ပဲ ပြောပေးပါနော်၊ ကျေးဇူးပါပဲ'

'အေး... အေး... စိတ်ချ ပြောလိုက်မယ်၊ မောင်မြင့်မိုးရလည်း အိမ်ဘက်ကို ကြုံရင် ဝင်ခဲ့ပါဦး၊ အဲ... အဲ... မောင်မြင့်မိုးရေ မနက်ဖြန် အပြင်သွားရင် ထီးယူသွားကွယ့်'

'ဗျာ...'

'ဟိုမှာ မင်းညီမလေ မလာစဖူး အလာထူးလို့ အိမ်ကို စောစော စီးစီးပြန်ရောက်လာလို့ မိုးတွေ ဘာတွေ ရွာနေဦးမယ်၊ ရော့... ရော့... ပြောလိုက်ဦး'

'ဟဲလို...'

ကျွန်တော် ကြားချင်နေသည့် ခူးခူး၏ အသံ။

'အေး... ဘယ်တွေ သွားနေတာလဲ'

'ဒီလိုပါပဲ၊ ခင်ဗျားကြီးကသာ ပျောက်နေတာမဟုတ်လား'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ နည်းနည်း အလုပ်ရှုပ်နေလို့'

တစ်ဖက်မှ အသံပျောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ဖုန်းခွက်ထဲမှ ပုရစ်တစ်ကောင်ဝင်နေသကဲ့သို့ တဂျစ်ဂျစ်နှင့် အသံများ ထွက်လာသည်။ ဖုန်းကို နားနှင့် ခဏခဏ ဖုန်းလိုင်းမိလောက်မည့် နေရာရှာ၍ ဟိုဘက် ဒီဘက်လျှောက်နေရသည်။

'ဟဲလို... ဟဲလို... ခူး ကြားလား'

'ရပြီ၊ ကြား...၊ ပြော...'

အသံတွေ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ဖြစ်နေသည်။ ပလာဇာထဲ မှာ က ထိုအတိုင်းပင်။ ဖုန်းကြာကြာပြော၍ မရ။ ကားပါကင်အစွန်းထိထွက် ကာ ပြတင်းပေါက်နားတွင် ရပ်လိုက်တော့မှ တစ်ဖက်ကအသံကို ပီပီသသ ပြန်ကြားရတော့သည်။

'မနက်ဖြန် ခူး အားလားလို့၊ တွေ့ ရအောင်'

'မအားဘူး၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ရှိတယ်'

'တစ်ယောက် တည်းလား'

'အင်း...'

'ဒါဆို ကိုယ်လည်းလိုက်ခဲ့မယ်လေ'

'ဖြစ်ပါ့မလားဗျ၊ နူးက ဘတ်(စ်)ကားစီးမှာ မို့လို့'

'မစီးနဲ့လေ၊ ကားနဲ့လိုက်ပို့မှာ ပေါ့'

တစ်ဖက်မှ အသံခဏတိတ်သွားသည်။ လိုင်းပြတ်သွားတာလား ဟု 'ဟဲလို... ဟဲလို...' လုပ်ရပြန်သည်။ ထိုအခါမှ နူး အသံထွက်လာ ပြီး...

'နူးရိုက်မယ့်ဓာတ်ပုံက ဘတ်(စ်)ကားတစ်စီးကို ဂိတ်စကနေ ဂိတ်ဆုံးထိလိုက်စီးပြီး ရိုက်ရမှာ၊ နောက်ပြီး လူအရမ်းကျပ်တဲ့အချိန်ကို ရိုက်ချင်တာ'

'အင်း...'

'ဒီလိုဗျာ... ရှင်းရှင်းပြောရရင် လူတွေ က ဘတ်(စ်)ကားထဲမှာ ပြည့်ကျပ်ညပ်နေရင် ညည်းညကြ၊ စိတ်ညစ်ကြတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီ အချိန်ရောက်မှ လူတွေ ရဲ့ သရုပ်မှန်ကို မြင်လာရမှာ၊ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မိန်းကလေးတွေ နဲ့ ထိုင်ခုံနေရာလှူတာမျိုးတို့၊ နှမသားချင်းမစာမနာ လက်သရမ်းတာမျိုးတို့၊ ဘုန်းကြီးတွေ ဘာတွေ တက်လာရင် နေရာဖယ်မပေးချင် လို့ အိပ်ငိုက်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာမျိုးတို့ပေါ့'

'အင်း... မဆိုးဘူးပဲ၊ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသား၊ ဓာတ်ပုံတွေ ရဲ့ နာမည် ကိုရော ဘယ်လိုပေးဖို့ စဉ်းစားထားလဲ'

'ဂိတ်စ ဂိတ်ဆုံး'

'အရမ်းကောင်းတာပဲ'

...

(၇)

အထူးယာဉ်တစ်စီးကို ရွေးကာ ဂိတ်စမှနေ၍ ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက်

လိုက်ခဲ့ကြသည်။ အထူးယာဉ်ဆိုတာ မတ်တတ်ရပ်ခရီးသည်မှ မတင်တာဟု ကျွန်တော် က ပြောလိုက်တော့ နူးနူးက စောင့်ကြည့်ပါဦး ဆိုသဖြင့် ငြိမ်ထိုင်နေလိုက်ရသည်။ နူးနူး ကတော့ စထွက်သည်ဆိုတာနှင့် ထိုင်ခုံအလွတ်တွေ ၊ ပြတင်းပေါက်တွေ ၊ ကားပေါ်မှ သတိပေးစာတန်းတွေ ကို တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်နေသည်။

အမှန်ပဲ။ နူးနူးစကားက သိပ်မကြာ။

ခုံတန်းအားလုံးတွင် လူပြည့်ကာ မတ်တတ်ရပ်ခရီးသည် တစ်ယောက် စ၊ နှစ်ယောက် စ ရှိလာသည်။ နောက်မှတ်တိုင်တစ်ခုသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် တော့ လူအုပ်ကြီးက ဝန်းခနဲနှင့် ကားပေါ်သို့ စုပြုံတိုးဝှေ့ တက်လာကြသည်။ နေရာလပ်မရှိတော့အောင်ပင် ကျပ်ညပ်သွား၏ ။ ထို အချိန်တွင် မိန်းမကြီး တစ်ယောက် က ကလေးငယ်လေးကို လက်တစ်ဖက် မှချီကာ အခြားလက်တစ်ဖက်က လက်ကိုင်တန်းကို မမီတမီဆွဲထားသည်။ နူးနူးက ထိုမိန်းမကြီးကို ဓာတ်ပုံရိုက်သည်။ ကင်မရာသံကြောင့် ထိုမိန်းမကြီးက နူးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရာ...

'လာ... လာ... အစ်မကြီး၊ ဒီမှာ ထိုင်'

နူးနူးက ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ကျွန်တော် လည်း မကောင်းတတ်သဖြင့် နူးနူးနှင့်အတူ လိုက်ထပေးလိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် စပယ်ယာက အနားရောက်လာပြီး...

'ကဲ... ကဲ... အဝလေးကိုတော့ မပိတ်ကြနဲ့နော်၊ အထဲကို တိုးကြပါ၊ လူတိုင်း အိမ်ပြန်ချိန်ဆိုတာ နားလည်ပေးကြပါ'

ဟူ၍ မတ်တတ်ရပ်ခရီးသည်များ ကို အတင်းထိုးထည့်နေသည်။ ကျွန်တော် လည်း မရွေ့ရဘဲ အလိုလိုနေရင်း နောက်ဘက်သို့ရောက်သွားသည်။ အထူးကားတွေ ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ထိုင်ခုံများ ကိုချထားသဖြင့် မတ်တတ်ရပ်ရသည့်နေရာမှာ ကျဉ်းလွန်းလှသည်။ ထိုနေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးကို နှစ် ယောက် ကျောချင်းကပ်ပြီး ရပ်ရသည်ဆိုတော့ စဉ်းစား၍ သာကြည့်ပေတော့။ လေထိုးရပ်လိုသာ လေလျှော့ထားလိုရရင် လျှော့ထားလိုက်ချင်ရဲ့ ။ အခုတော့ မလူးသာမလွန့်သာနှင့် တော် တော် နေရကျပ်၏ ။

ကံဆိုးချင်တော့ ကျွန်တော်နောက်တည့်တည့်တွင် လာရပ်နေသည့် သူ၏
နောက်ကျောမှာ ချွေးများ ဖြင့်စိုရွှဲနေသည်။ သူ့ကျောနှင့် တစ်ချက် တစ်ချက် ထိသွားလျှင်
သူ့ချွေးများ က ကျွန်တော် ကျောသို့ လာ၍ ပေသည်။ ထိုသူ့ထံမှပင်
ဂျိုးချွေးနံ့စူးစူးရှရှထွက်လာသေးသည်။ ကားကလည်း မှတ်တိုင်တွင် အကြာကြီး
ရပ်နေသဖြင့် လေဝင်လေထွက်မရှိ။ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ချွေးနံ့ခါးခါးကြီးက နှာခေါင်းထဲသို့
လိုမ့်ဝင်လာ၏ ။

တော် တော် ကို ဆိုးရွားလှသည့်ဒုက္ခ။ အနီးအနားရှိလူများ ကို လှည့်
ပတ်ကြည့်လိုက်တော့ အားလုံးက ပုံမှန်အတိုင်းပင်။ ကျင့်သားအတော် ရခဲ့ ပြီထင်သည်။
ဆုအုပ္ပူ မရှိကြ။

'လာ... လာ.... အထဲမှာ အချောင်ကြီးရှိသေးတယ်၊ တက်ကြ၊ တက်ကြ'

ဗုဒ္ဓေါ၊ ဒီလောက် ခြေချစရာနေရာမရှိအောင် ကျပ်သိပ်နေတာကို တောင်
အချောင်ကြီးရှိသေးတယ်ဆိုပဲ။ အောက်က လူတွေ ကလည်း တက်လာနေတုန်း။
ရှူးရှူးကိုကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကင်မရာကို ထိုင်ခုံနှင့်မထိစေရန် လက်ကလေးဖြင့်
အသာမထားသည်။ မျက်နှာတော့ အတန်ငယ်ပျက် နေပြီ။

'ကင်မရာကိုင်ထားပေးရမလား'

လူ လေး၊ ငါးယောက် ကိုကျော်၍ မေးလိုက်သည်။

'ရတယ်၊ ကားထွက်ရင် ရိုက်ဦးမှာ မို့လို့'

နောက်ထပ်လူတစ်အုပ်ထပ်တက်ပြီးတော့မှသာ ကားက မှတ်တိုင် မှထွက်သည်။
ပြတင်းပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းလေးမှ လေများ တိုးဝင်လာ၍ တော် သေးသည်။ လေဝဝရှူနိုင်ပြီ။
ဒါတောင် တစ်ချက်တစ်ချက် ချိုင်းချွေးနံ့ သာမက အရက်နံ့၊ နေလောင်နံ့၊ ဆေးလိပ်နံ့တို့ရောပြီး
မသတိစရာအနံ့ဆိုးကြီး ပေါ်လာတတ်သေးသည်။

'ဟုတ်ပြီ၊ ဟိုဘက်နည်းနည်း တိုး၊ ဟုတ်ပြီ၊ မပြောချင်ဘူးနော်၊ စပယ်ယာတွေ

ရိုင်းတယ် ဖြစ်မယ်၊ အလိုက်တသိကပ်ထားကြ'

စပယ်ယာက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လူတွေ ကြားထဲ ဝင်တိုးကာ တစ်ယောက်
ချင်းစီကို နေရာချပေးနေသည်။

ခူးခူးက ကိုယ်လေးငဲ့ကာ စပယ်ယာပုံကို မရမကဓာတ်ပုံရိုက်သည်။
သူ့ကိုဓာတ်ပုံရိုက်နေမှန်းသိသည့်အခါ စပယ်ယာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။
ဘယ်လိုသဘောပေါက်သွားသလဲ မသိ။ ကျွန်တော် တို့အနားသို့ မလာတော့ဘဲ အပေါက်ဝသို့
ပြန်ထွက်သွားသည်။ နောက်တစ်မှတ်တိုင် ရောက်တော့ လူတွေ ထပ်တက်လာပြန်သည်။
ဆင်းသူ နတ္ထိ။

'တိုးကြလေဗျာ၊ ဒီအရွယ်ကြီးတွေ ရောက်မှ ဒီလောက်ပြောနေရသေးလား၊
ဟင်း... ပြီးရင် တိုင်မယ်တော့မယ့်သူတွေ က ရှိသေးတယ်၊ ကျုပ်ပုံတွေ
ဂျာနယ်ထဲပါမလာချင်ဘူးနော်'

စပယ်ယာက ခူးခူးနှင့် ကျွန်တော်ကို သတင်းထောက်တွေ ဟု
ထင်သွားပုံရသည်။ နောက်မှတ်တိုင်များ တွင် လည်း ထိုကဲ့သို့ ပင်။ လူတွေ တက်လာတိုင်း
နောက်ကိုတိုးဖို့ ဂျာနယ်ထဲပါမလာချင်ဘူးနော်ဟုသာ တတွင် တွင် အော်နေသည်။

လူတွေ က တိုးလိုက် ဝှေ့လိုက်လုပ်နေသဖြင့် ခူးခူးနှင့် ကျွန်တော် တော် တော်
ဝေးသွားသည်။ ခူးခူး ကတော့ လူအုပ်ကြားထဲမှ မရမကဓာတ်ပုံ တွေ ရိုက်နေဆဲ။
စပယ်ယာကလည်း အော်နေဆဲ။

တစ်နေရာအရောက်တွင် ...

အဘွားကြီး တစ်ယောက် တောင်းကြီးပိုက်ကာ တက်လာသည်။ ထိုင်ခုံကနေ
ဘယ်သူမှ ထပေးမယ့်ပုံမပေါ်။ အဘွားကြီး၏ အရပ်ကလည်း နိမ့်သဖြင့် အပေါ်တန်းကို
မမီတမီ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝင်ပေါက်က တန်းလေးကိုကိုင်၍ ရပ်နေရသည်။ ထိုကဲ့သို့
ဝင်ပေါက်ပိတ်၍ ရပ်နေခြင်း ကို ကိုရွှေစပယ်ယာက မကျေနပ်။ အဘွားကြီးကို အထဲသို့ ဝင်ရန်
အော် ငေါက်နေသည်။ အဘွားကြီးကလည်း မဝင်။ ပေ၍ ရပ်နေသည်။ ထိုအခါ

စပယ်ယာသည် ဒေါသအကြီးအကျယ်ထွက်ကာ အဘွားကြီးကို အော်ငေါက် ဆဲဆို၍
ကားပေါ်မှမောင်းချနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ...

'ဟေ့ကောင်... မင်းအပေါက်ပိတ်လိုက်စမ်း၊ ဒါ မင်းအဘွား
အရွယ်လောက်ရှိတယ်ကွ၊ ရိုင်းလှချည်လား'

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူသွားရသည်။ နူးနူးအသံ။ ဘယ်အချိန်က
ဘယ်လိုထွက်သွားသလဲ မသိ။ စပယ်ယာနားသို့ ရောက်နေသည်။

'နင်က ဘာလဲ၊ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ'

စပယ်ယာကလည်း ပြန်အော်သည်။

နူးနူးနှင့် စပယ်ယာနားသို့ အမြန်တိုးဝှေ့ထွက်ရသည်။ တင်ပါး
ပြတ်ထွက်ကျန်ခဲ့ရမလား အောက်မေ့အောင် လူတွေ ကြားထဲမှ တိုးနေရသည်။

'မင်း လူမဟုတ်ဘူးလား ဟေ့ကောင်၊ ဒီကားပေါ်မှာ မင်းထက်
အသက်ကြီးတဲ့လူတွေ ချည်းပဲကွ၊ လူစကားပြော'

'ငါ့ဘာသာငါ ဘယ်လိုပြောပြော နင်မကျေနပ်ရင် ဒီအဘွားကြီးနဲ့
အတူတူဆင်းသွား၊ ဟုတ်တယ်၊ ခုနကတည်းက ကြည့်နေတာကြာပြီ၊ ဒီလောက်လူတွေ
ကျပ်နေရတဲ့ကြားထဲ ဓာတ်ပုံရိုက်နိုင်သေးတယ်၊ ဒါ စီးပွားရေး လုပ်နေတာကွ၊
ဘာနားလည်လို့လဲ'

'ဆင်းကွာ... ဆင်း... ဆင်း'

စပယ်ယာက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နူးနူးလက်ကိုဆွဲကာ ကားပေါ်မှ
အတင်းဆွဲချသည်။ ထိုအချိန်တွင် နူးနူး၏ ကျန်လက်တစ်ဖက်က ဘောင်းဘီ
အိတ်ထဲကိုရောက်သွားကာ ပြန်ထုတ်လိုက်သည့်အခါတွင် ...

လက်ထဲမှာ ပါလာသည်မှာ မောင်းချဗားတစ်ချောင်း။

'ဖျောက်...'

စပယ်ယာ၏ လည်ပင်းကို ထောက်လိုက်သည်။

'ဟဲ့...'

'အို...'

တစ်ချိန်လုံး နှုတ်ဆိတ်နေသည့် ကားပေါ်မှ ခရီးသည်များ ၏ အာမေဒိုတ်သံများ ထွက်လာသည်။

'ဇူး... ဇူး မလုပ်နဲ့လေ'

ကျွန်တော့်ကို အနားမလာနှင့်ဆိုသည့်သဘောနှင့် ဇူးဇူးက လက် ကာပြသည်။

'ညီမလေးရယ်... စိတ်လျှော့ပါကွယ်၊ ဒီကောင်က အပြောအဆို မတတ်လို့ပါ'

အခုကျမှ နောက်စပယ်ယာ တစ်ယောက် က ဝင်ပြောသည်။

'အပြောအဆိုမတတ်ရင် တတ်သွားအောင် ဒီကောင့်လျှာကို ဖြတ်ပေးလိုက်ရမလားဟင် ဟေ့ကောင်'

'အမလေး'

'အို...'

ကားပေါ်မှ လူသံများ ထပ်ထွက်လာသည်။ ဇူး၏ ဓားက စပယ်ယာ၏ လည်ပင်းထဲသို့ အနည်းငယ်တိုးလိုက်သည်။

'တောင်း... တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ မ... မလုပ်ပါနဲ့'

စောစောက သူမဟုတ်သည့်အတိုင်း ထစ်ထစ်အအနှင့် စပယ်ယာ အသံထွက်လာသည်။

'မင်း ငါ့ကို တောင်းပန်စရာမလိုဘူး၊ ဒီအဘွားကိုသာ

ကျေနပ်အောင်တောင်းပန်လိုက်စမ်း'

'ဟုတ်... ဟုတ်၊ တောင်းပန်ပါတယ် အဘွားရယ်'

'ရပါတယ်၊ ကဲ... သမီးရယ်၊ စိတ်လျော့လိုက်ပါတော့၊ အဘွား လည်း ကျေနပ်ပါပြီ'

'ကဲ... ကျေနပ်လိုက်ပါတော့ နူးရယ်'

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နူးလက်ထဲမှ ဓားကို အလျင်အမြန်ဝင်ယူလိုက်ရသည်။

ကားမှတ်တိုင်တွင် ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည့် လူအုပ်ကြားထဲသို့ နူးလက်ကိုဆွဲ၍
ဆင်းလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ စပယ်ယာဆိုတဲ့ကောင်တွေ ကို ဒီလိုလုပ်ထားမှ'

'မှတ်ရောပေါ့'

လူအုပ်ထဲမှအသံများ ။ နူးနူးကို အထင်တကြီးကြည့်နေကြသည့် မျက်လုံးများ ။

နူးနူး ကတော့ နောက်သို့တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်၊ ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲသို့ လက်နှစ်
ဖက်ထည့်ကာ ဘာမှမ ဖြစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း စိတ်အေး လက်အေး လမ်းလျှောက်လျက်။

'နူး ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ အရမ်းအန္တရာယ်များ တာပဲ'

'... ...'

နူးက ဘာမှပြန်မပြော။ ကျွန်တော် ဘက်သို့လှည့်၍ အသာလေး ပြုံးပြသည်။

'သူတို့မှာ လည်း အများ နဲ့ဆက်ဆံရတာ ဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့ နူး ရယ်၊ လာ...

အေးအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရအောင်၊ နူး အရမ်းစိတ်တိုနေလား'

ထိုအခါမှ နူးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်တော့သည်။

'ခင်ဗျားကလည်းဗျာ၊ နူးပုံကိုကြည့်ပါဦး၊ ဒေါသထွက်နေတဲ့ပုံ ပေါက်လို့လား၊

ကားပေါ်မှာ ဖြစ်တဲ့ပြဿနာကို ကားပေါ်မှာ ထားခဲ့ရတယ်ဗျ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ လမ်းပေါ်ထိယူလာရတာလဲ'

'ကားပေါ်မှာ ထားခဲ့ရမယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ လိုမှမဟုတ်ရင် ပူတာပေါ့ဗျာ၊ အခုတောင် ခင်ဗျားပူနေပြီ မဟုတ်လား'

ဦးပြောမှ သတိထားမိသည်။ သူက ဘာမှမ ဖြစ်တော့။ ဖြစ်နေ သည်မှာ ကျွန်တော် ။ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားကာ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်နေဆဲ။

'အခု ဦးစိတ်ထဲမှာ ရှိတာ ဘာလဲသိလား၊ ဦးရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ကို ပြန်ကြည့်ချင်နေပြီ၊ အင်တာနက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင် သွားရအောင်၊ လိုက်ဦးမှာ လား'

'ဟာ... ဦး၊ စိတ်မချဘူးကွာ၊ အင်တာနက်ဆိုင်မသွားနဲ့တော့၊ အိမ်ပြန်၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ အိမ်မှာ လည်း အခုပုံတွေ ကို ကြည့်လိုရတာ ပဲမဟုတ်လား'

ဦးက နှုတ်ခမ်းလေးကိုကိုက်၍ အတန်ငယ်စဉ်းစားသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်သည်။ ဦးစိတ်မပြောင်းခင် တက္ကစီတစ်စီး အမြန်တားလိုက်ရသည်။

'ဘယ်လိုလဲ၊ မောနေပြီလား'

'မမော... ဟူး... ရပါတယ်၊ ဟဲ...'

ဦးဦး၏ အခန်းသည် လေးလွှာတွင် ဖြစ်၍ အတန်ငယ်တက်ရသည်။ အခန်းတံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း တွေ့ ရသည်မှာ စာရွက်များ ပြန့်ကျဲနေသည့် ကြမ်းပြင် ကြီး။ ထိုစာရွက်များ အဆုံး ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ထိုင်ကာ စိတ်ရှိလက်ရှိ ပုံများ ဆွဲနေသည့် ကလေး တစ်ယောက် ။

'ကြီးကြီးရေ... လာပါဦး၊ ဒီမှာ နေသည့်ပါလာလို့'

အသက်ငါးဆယ်အရွယ် မိန်းမကြီး တစ်ယောက် နောက်ဖေးခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

'ဒါ... ကိုမြင့်မိုရ်လေ ကြီးကြီး'

'ဪ... အင်း... ထိုင်ပါ။ ထိုင်၊ ထိုင်'

'ဟဲ့... ခူး၊ ကလေးကို အခန်းထဲခေါ်သွားစမ်း၊ ရှုပ်ပွနေလိုက်တာ၊ နေ့သည်ကို အားနာစရာကြီး'

'ဟာ... ခူးမအားဘူး၊ ဓာတ်ပုံတွေ ကြည့်ရဦးမှာ ၊ ကိုမြင့်မိုရ်လည်း ကြီးကြီးနဲ့ စကားပြောပြီးရင် ပြန်တော့နော်၊ တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်တယ်၊ ပြန်ထွက်မလာတော့ဘူး'

'ဟဲ့... ကြည့်... ကဲ...'

'ကိုမြင့်မိုရ်ရေ... ဒီကောင်မလေး ကတော့ အဲဒီ အတိုင်းပဲ၊ အအေး သောက်မလား၊ အပူသောက်မလား'

'ဟာ... ရပါတယ်၊ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့၊ ရေတစ်ခွက်လောက်ပဲ'

'ဟဲ့... ကောင်လေး ထစမ်း'

ကြီးကြီးက ပုံဆွဲနေသည့် ကလေးလေးကို အတင်းဆွဲကာ နောက် ထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကလေးလေး ကတော့ သူ့ပုံလေးများ ကို သံယောဇဉ် မပြတ်သည့်အလား လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ပါသွား၏ ။

နံရံပေါ်တွင် ဓာတ်ပုံများ စွာ ကပ်ထားသည်။ ခူးခူးလက်ရာတွေ ဖြစ်မည် ။ ကြီးကြီး၏ ကိုယ်လုံးပြည့်ဓာတ်ပုံမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ။ အနီးကပ် ထ၍ ကြည့်လိုက်သည်။ သူများ တွေ ကဲ့သို့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံတည်းနှင့် ကိုယ်လုံး ပြည့်ရိုက်ထားခြင်းမျိုး မဟုတ်။ လက်ကိုတစ်ပုံ၊ ခြေကိုတစ်ပုံ၊ ခေါင်းကို တစ်ပုံ၊ ကိုယ်ကိုတစ်ပုံ စသဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပုံပေါင်းများ စွာ ရိုက်ထားပြီးမှ တစ်ကိုယ်လုံး ပြန်ဆက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဓာတ်ပုံတွေ ကြည့်နေရင်းမှ လေတစ်ချက်အဝှေ့တွင် ကျွန်တော်၊ ခြေထောက်ပေါ်သို့ လာတင်သည့် စက္ကူစာစစ်ရွက်ကို ကောက်ကြည့်လိုက်ရာ...

'အို...'

ဒါ ခုနက ကလေးလေးဆွဲထားတာ ဟုတ်ပါ့မလား။ သတို့သမီး တစ်ယောက် ပုံ ဖြစ်သည်။ ဂါဝန်ဖားလျားနှင့် အင်မတန်အသက်ဝင်လှသည်။ တခြားပြန်ကျနေသည့်ပုံများ ကိုပါ လိုက်ကောက်ကြည့်လိုက်သည်။

ကြည့်ပါဦး။ အသက်ဝင်လိုက်တာ။ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် လက်ရာမြောက်လွန်းသည်။ ထူးဆန်းတာက ပုံတွေ အားလုံးသည် သတို့သမီးပုံတွေ ချည်း ဖြစ်နေသည်။ ဂါဝန်အရောင် တွေ ၊ နောက်ခံအရောင် တွေ သာ ကွာသွားသည်။

'ဪ... ကိုမြင့်မိုရ်... ဖိုးသားလေးရဲ့ ပုံတွေ ကြည့်နေတာလား'

ကြီးကြီးက ရေတစ်ခွက်ကမ်းပေးရင်း မေးသည်။

'ဒါ ခုနက ကလေးလေးဆွဲထားတာ'

'ဟုတ်ပါရှင်... ဖိုးသားလေး ဆွဲထားတာပါ'

'တော် တော် လက်ရာမြောက်တာပါ။ ဒါနဲ့ ဖိုးသားလေးအသက်က'

'ငါးနှစ် ပါ'

ငါးနှစ် ။ ကျွန်တော် လက်ထဲမှပုံကို ပြန်ကြည့်မိသည်။

'တော် လိုက်တာ'

ခေါင်းတစ်ချက်ခါလိုက်သည်။

'ငါးနှစ် လောက်နဲ့ ဒီလောက်တောင် ဆွဲတတ်နေတာ'

'ဆွဲတတ်သပ မောင်မြင့်မိုရ်ရေ၊ ဒီကလေးက ဟိုးပိစိလေး ကတည်းက သူများ တွေ လို အရပ်တွေ နဲ့လည်း မကစားဘူး၊ လူကြီးတွေ ကို လည်း တွယ်တွယ်ကပ်ကပ်မရှိဘူး၊ ရှိတွေ ဘာတွေ လည်း မကျဘူး၊ အဲ... အခုချိန်ထိလည်း စကားမပြောဘူး'

'စကားမပြောဘူး'

'ဟုတ်တယ်၊ အခုချိန်ထိ စကားမပြောဘူး၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက စာရွက်နဲ့

ခဲတံချထားပေးရင် ပုံချည်းလိုမ့်ဆွဲနေတော့တာ'

'ဒါဆို ကျောင်းဘယ်လိုထားမလဲ'

'အဲဒါ ခက်နေတာပေါ့၊ စကားလည်း မပြောသေးဆိုတော့'

'ဪ...'

ဖိုးသားလေးအကြောင်းမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ။ သူ စိတ်ညစ်စရာ တွေ လှူင်၊ စိတ်အခန့်မသင့်တာမျိုး ဖြစ်လျှင် သတို့သမီးငိုနေသည့်ပုံတို့၊ မျက်နှာမပါသည့် သတို့သမီးပုံတို့သာ ဆွဲတတ်သည်။ ကိုယ်တိုင်တော့ ဘယ်တော့မှ မငို။ သူ့စိတ်ရွှင်နေလျှင် ပျော်နေပြီဆိုလျှင် သတို့သမီးက

ပန်းခြင်းတွေ နှင့် ရောင် စုံပူပေါင်းတွေ နှင့် လှလှပပဆွဲတတ်သည်။ ဟက် ဟက်ပက်ပက် မရယ်တတ်။ သို့သော် ငယ်စဉ်ကတည်းက စွဲစွဲမြဲမြဲ ဆွဲသည် ကတော့ သတို့သမီးပုံ တစ်ပုံတည်းသာ ဖြစ်သည်။

'ဒါဆို တခြားပုံတွေ ရော မဆွဲဘူးလား'

'တစ်ခါတလေတော့ ဆွဲပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တော် တော် နည်းတယ်'

ထို့နောက် ကြီးကြီးနှင့် စကားစပြတ်သွားသည်။ နူးနူးကလည်း သူ့စကားအတိုင်း ပြန်ထွက်မလာ။ ထို့ကြောင့် ကြီးကြီးကိုနှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်အပြန်လမ်းတွင် အတွေ့ ပေါင်းစုံနှင့် ကျွန်တော် ခေါင်းကြီး လေးနေသည်။ နူးနူး ဓားထုတ်လိုက်သည့်ပုံ၊ စပယ်ယာလည်ပင်းကို ထောက် ထားပုံ၊ စကားမပြောသည့်ကလေး၊ သတို့သမီးပုံများ ၊ နံရံပေါ်မှဓာတ်ပုံများ ။

အိပ်ရာဝင်သည်အထိ ကပ်ငြိပါလာသည်။ နူးနူးက ကျွန်တော် တွေ :ထားသည်ထက်ပိုထူးဆန်းသည်။ ပိုရင့်ကျက်သည်။ တခြားမိန်းကလေး များ နှင့် လုံးလုံးမတူ။ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ မိန်းကလေးတင်သာမက တခြား ဘယ်သူနှင့်မှ မတူ။ သေချာသည် ကတော့ နူးနူးတွင် ဟန်ဆောင်၍ ပြုံးရယ် ခြင်းတို့၊ ဧည့်ထောက်ခံခြင်းတို့ စသည်

လောကဝတ်များ မရှိ။ သူယုံကြည် ရာအတိုင်း လျှောက်လှမ်းနေသည့် ကောင်မလေး။
သူနှင့်နေရသည်မှာ နောက်ကျောလုံသည်။

ထိုနေ့ညက တော် တော် နှင့် အိပ်မပျော်။ တစ်ညလုံး နူးနူး ပြော လိုက်သည့်
စကားတစ်ခွန်းက ကျွန်တော် ခေါင်းထဲ၌ ပြေးလွှားနေ၏ ။ ထို စကားကလည်း
စဉ်းစားလေလေ မှန်လေလေ ဖြစ်ကာ ဒီဘက်ခေတ်ကြီးနှင့် လည်း အင်မတန်မှ
ဆီလျော်သင့်မြတ်လှပေသည်။

'ရန်ကုန်မြို့မှာ ရှင်သန်ချင်ရင် ဓားတစ်ချောင်းတော့ ဆောင်ထား ဗျ။
အလစ်ချောင်းနေတဲ့ မုဆိုးတွေ က အများ ကြီး'

...

(၈)

နူးနူးသည် လျှပ်ပေါ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်။ ရည်းစား များ သည်။
ယောက်ျားလေးတရုန်းရုန်းနှင့် နေသည်။ ယောက်ျားလေးတွေ ကို ဆော့ကစား၍ ဝသွားလျှင်
အသည်းခွဲသည်။ သူစုံစမ်းထားသည့် နူးနူးနှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းများ ကို ကိုနိုင်က
ပြောရာ ကျွန်တော် က လက်မခံ။ အပြန်အလှန်ငြင်းခုံရင်း နောက်ဆုံးတွင် နူးနူးကို အနီးကပ်
လေ့လာရန် သူနှင့်ပေးတွေ ပါဟု ကိုနိုင်က တောင်းဆိုသည်။

အဲဒါမှ တကယ့်ဒုက္ခ။ နူးနူးက လူမှု ရေး တွင် ဇီးရီး။ ကိုနိုင်က ဘုကလန်လူပျိုကြီး။
စကားပြောနေရင်းထသတ်ကုန်ရင် ပြန်ပေးမတွေ . ပြန်လျှင်လည်း ကိုနိုင်စကားတွေ ကို
လက်ခံရမလို ဖြစ်နေသည်။ အခုမတွေ . လည်း နောင်တစ်ချိန်ချိန် တွေ .ကြမှာ ပဲလေဟု
ဆုံးဖြတ်ကာ ဘုရားတ၍ ပေးတွေ .လိုက်ရသည်။

တကယ့်တကယ်တမ်းတွင် တော့ ကျွန်တော် ထင်သလို မဟုတ်။ ဘယ်ကနေ
ဘယ်လို အပေါက်အလမ်းတည့်သွားသည် မသိ။ သူတို့ နှစ် ယောက် စကားတွေ
ပြောနေလိုက်ကြတာများ ချောလို့မောလို့။ ကျွန်တော် တောင် ဝင်ပြောချိန်မရ။

အနုတ်နှင့် အနုတ်တွေ သည့်အခါ အပေါင်း ဖြစ်သွားတတ်သည် ဆိုသည့် သင်္ချာသဘောတရားအတိုင်း ဖြစ်မည်။

'သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေး ဆိုတာကို နူး သိပ်သဘော မတွေ့ဘူး၊ လုပ်နေတဲ့သူတွေ ကိုတော့ နူး ထောက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မထိရောက်ဘူးလားလို့'

နူးက ပြောရင်းနှင့် ကိုလာတစ်ကျိတ် စုပ်လိုက်သည်။

'စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူတို့တစ်တွေ ထိန်းသိမ်းရေး လုပ်ဖို့ဆိုပြီး နောက်ကနေ ဒေါ်လာတွေ သန်းနဲ့ချီပြီး ထောက်ပံ့ကြ၊ ပံ့ပိုးကြတယ် မဟုတ် လား၊ အဲဒီ ပိုက်ဆံတွေ ကို လှူဒါန်းတာ ဘယ်သူတွေ လဲ သိလား'

'စေတနာရှင်တွေ မဟုတ်ဘူးလား'

ကိုနိုင်က စိတ်ဝင်တစား ပြန်မေးသည်။

'ဘယ်နှယ် စေတနာရှင်တွေ ရမှာ လဲ၊ စီးပွားရေး သမားတွေ ကပဲ ထောက်ပံ့နေတာ၊ သူတို့ဖျက်ဆီးထားတဲ့ တစ်ရာဖိုးကို လူတွေ မမြင်အောင် တစ်ဆယ်ဖိုးလှပြီး ဖုံးကွယ်ကြတာ၊ ဥပမာ နူးတို့ မြန်မာပြည်တွင် မှာ ထိန်းသိမ်းရေး တွေ တက်တက်ကြွကြွလုပ်နေကြတာ အားရစရာကြီး၊ ရန်ပုံ ငွေတွေ လည်း အလုံအလောက်ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နူးတို့နိုင်ငံဟာ တရုတ်၊ အိန္ဒိယ၊ ထိုင်း စတဲ့ တကယ့်စက်မှု နိုင်ငံတွေ နဲ့ နယ်နိမိတ်ထိစပ်နေတယ်၊ နယ်စပ်တွေ မှာ က စက်ရုံတွေ အများ ကြီး၊ အဲဒီ စက်ရုံတွေ က ထွက်လာတဲ့ ဆိုးကျိုးတွေ လေထုညစ်ညမ်းမှု တွေ ၊ ရေထုညစ်ညမ်းမှု တွေ ကိုရော ဘယ်လိုကာကွယ်မလဲ၊ အဲဒီ မှာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး မနည်းထိန်းသိမ်း ထားရတာ လေးတွေ လည်း ကုန်ပါလေရော'

'တရုတ်ဆို ပိုဆိုးသေး၊ သူများ နိုင်ငံထဲဝင်ပြီး ရေကာတာကြီး ဆောက်ဦးမယ်တဲ့'

'အင်း... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ သစ်တောတစ်တောလုံးခုတ်ပြီးမှ သစ်ပင်တစ်ပင်ပြန်လှူတာ ဘာမှမထူးဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့'

ကိုနိုင်ကပါ ဝင်ရောက်ထောက်ခံသည်။

'ဘာပဲပြောပြောလေ၊ ဘာမှမလှူတာထက်စာရင်တော့ တော် သေး တာပေါ့'

ကျွန်တော့် စကားကို နှစ် ယောက် စလုံးက လက်မခံကြ။

'ခင်ဗျားကြီးကလည်း စီးပွားရေး သမားတွေ ကို လျှော့မတွက်နဲ့ဗျ၊ သူတို့ဆီမှာ က အဲဒီ လို ဖောင်ဒေးရှင်းတွေ ထောင်ထားတယ်ဆိုရင် အခွန်အခနဲ့ပတ်သက်လို့ အထူးခံစားခွင့်တွေ အများ ကြီးရှိတယ်ဆိုပဲ'

'ဒီလိုလည်း စဉ်းစားကြည့်ဦးလေကွာ၊ သူတို့က ကမ္ဘာကို တစ်ရာ ဖိုးဖျက်ပြီးတိုင်း တစ်ကျပ်ဖိုးပြန်လှူတာကွာ၊ အဲဒီ တော့ သူတို့များများ လှူလေလေ ကမ္ဘာကြီး ပိုပျက်လေလေများ ဖြစ်မနေဘူးလား'

'အဲ.... အဲဒါ ကတော့...'

ကိုနိုင်က ချက်ကျလက်ကျတွက်ပြလိုက်တော့ ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့။ ကိုနိုင်က စကားခဏရပ်၍ ရှေ့ရှိ တိုဟူးကြော်လေး ကို အချဉ်ရည်နှင့်တို့ကာ စားလိုက်သည်။ ထိုတိုဟူးကိုဝါးရင်းနှင့် ဆက် ပြောသည်။

'မြင့်မိုရ်ရ... ငါ ကတော့ ကမ္ဘာကြီးကို ဘယ်လိုမှကယ်လို့မရ တော့ဘူးလို့ ထင်တာပဲ၊ အကုန်ခြေလွန်လက်လွန်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ငါတို့ ခေတ်မှာ တောင် ဒီလောက် ကပ်ဆိုးကြီးတွေ ကြုံနေရင် ငါတို့သားသမီးတွေ ခေတ်ဆိုရင် ရစရာတောင်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တော် တော် ဒုက္ခရောက်ကြမှာ ၊ ဒါကြောင့် ငါ မိန်းမ မယူဘဲနေတာကွ'

'ဟာ... ဒါ ကတော့ ကိုနိုင် သက်သက် ကမ္ဘာကို လွှဲချတာပါ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မိန်းမ မရတာ မဟုတ်လား'

ကိုနိုင်က တဟားဟားရယ်ရင်း 'မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တကယ်ပြော တာပါ'ဟု ထပ်ပြောနေသေးသည်။ ဂျီဂျီနှင့် အိတ်ထဲမှဖုန်းသံမြည် လာ၍ ထုတ်ကိုင်လိုက်သည်။ ဝန်ထမ်း တစ်ယောက် က ခွင့်တိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ စကားကို အမြန်ဖြတ်၍

ဖုန်းပြန်ချလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ လူတိုင်း စဉ်းစားသင့်တယ်နော်၊ နူးတို့ခေတ်ပြီး တော့ နောက်တစ်ခေတ်ကျရင် လူသားတိုင်း မ ဖြစ်မနေရင် ဆိုင်ကြရမှာ က စစ်ပွဲတွေ ၊ ဘာသာရေး တိုက်ပွဲတွေ မဟုတ်လောက်တော့ဘူး၊ သဘာဝ တရား ကြီးနဲ့ပဲ၊ ရေချိုးဖို့အတွက် တစ်နိုင်ငံနဲ့ တစ်နိုင်ငံ စစ်ခင်းရတာ မျိုးတို့၊ ကပ်ဆိုးကြီးတွေ ကြောင့် ပျက်စီးရတာ မျိုးတို့နဲ့ ဒုက္ခတော် တော် ရောက်လိမ့် မယ်၊ လူသားတွေ ပြန်ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်'

'အင်းပေါ့လေ... အခုလည်း တစ်ယောက် ချင်းစီ တတ်နိုင် သလောက် ဆင်ခြင်ကြပေါ့လေ၊ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ဘာမှမဖြစ်တီးကြနဲ့ပေါ့'

ကိုနိုင် ကတော့ နူးနူး ဘာပြောပြော ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ထောက်ခံသည်။

'တစ်ခါတလေ နူး တွေ မိတယ် သိလား၊ ကမ္ဘာကြီးကို ဖျက်ဆီး သွားတာ နူးတို့ရဲ့ ရှေ့မျိုးဆက်၊ ရင်ဆိုင်နေရတာ က နူးတို့မျိုးဆက်၊ ဒုက္ခ ရောက်မှာ က နောက်မျိုးဆက်၊ လောကကြီး သိပ်မတရားသလိုပဲနော်၊ မုန်းစရာကြီး'

နူးနူးစကားအဆုံးတွင် ကိုနိုင်က လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါပဲ၊ ဒီကောင်တွေ ကိုပြောရင် ဘယ်တော့မှ အကောင်းနားမထောင်ဘူး၊ လူပျိုကြီးက ကဂျီကကြောင်နဲ့ ပေါက်ကရတွေ ဆိုပြီး ထထွက်သွားကြတာ၊ ငါပြောချင်နေတာလည်း အဲဒါပဲကွ၊ လောကကြီးက တော် တော် မတရားတာပဲ'

သူ့ထုံးစံအတိုင်း ကိုနိုင်က အညာသားလေသံကြီးနှင့် လုံးလုံးထွေး ထွေးပြောသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော် အိတ်ထဲမှ နောက်တစ်ကြိမ် တဂျီဂျီမြည် လာပြန်သည်။ အိတ်ထဲမှ ဖုန်းကို နောက်တစ်ခေါက်ထုတ်ရပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါ ဆက်သည့်သူ ကတော့ မေကြီး။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်ပြင်သို့ထွက်ကာ ပြောရသည်။ အပြန်တွင် မေမေအစ်မ ကျွန်တော် အဒေါ်ထံမှ လက်စွပ် တစ်ကွင်း ပြန်ယူလာပေးရန်နှင့် နောက် တစ်ယောက် ကို အရေး တကြီးပြစရာ ရှိလို့ဟု ပြောပြီး သေသေချာချာရှင်းပြခဲ့ရန် အထပ်ထပ်အခါခါ မှာ

နေသဖြင့် အနည်းငယ်ကြာသွားသည်။

ဆိုင်ထဲသို့ပြန်ရောက်သည့်အခါ နူးနူးက သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ကင်မရာကိုထုတ်၍ ကိုနိုင်ကို အသေးစိတ်ရှင်းပြနေသည်။ ကိုနိုင်ကလည်း နူးနူးပြောသမျှကို ဂရုတစိုက်မှတ်သားနေသည်။ မရှင်းတာရှိလျှင် ပြန်မေး သည်။ နူးနူးကလည်း တတ်နိုင်သမျှ ရှင်းပြသည်။ ကျွန်တော် ပြန်ရောက် နေတာကိုတောင် ဂရုမစိုက်အား။

'ကျေးဇူးပါပဲ ညီမရယ်၊ ဒါနဲ့ ညီမတက်တဲ့ သင်တန်းက ဘယ်နားမှာ '

နူးနူးက ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ လိပ်စာရေး ပေး၍ ဘောပင်ထုတ်မလို လုပ်ပြီးမှ ကျွန်တော် ဘက်သို့လှည့်ကာ...

'နူးကို အရင်တုန်းက လာကြိုဖူးတဲ့နေရာ မှတ်မိတယ်မဟုတ် လား၊ ကိုနိုင်ကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ'

'သိတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုနိုင် ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ'

ကိုနိုင်က ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ပြီးမှ မပွင့်တပွင့် နှင့်...

'ဟဲ... ဟဲ... ငါလည်း ငယ်ငယ်တုန်းက ဓာတ်ပုံအရမ်းဝါသနာ ပါတာကွ၊ အခါအခွင့်မသင့်ခဲ့လို့သာ ဓာတ်ပုံဆရာ ဖြစ်မလာတာ၊ နူးနူးက အခုတက်ရင်လည်း နောက်မကျသေးပါဘူးဆိုတာနဲ့'

'ဟောဗျာ...'

ကိုနိုင်ကို ဘယ်လိုများ သိမ်းသွင်းလိုက်သည် မသိ။ ကိုနိုင် ကတော့ နူးနူးကင်မရာကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကာ တက်ကြွနေလေရဲ့ ။ ကိုနိုင် အားရ အောင်ကြည့်ပြီးတော့မှ ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ ကင်မရာပြန်ထည့်လိုက်ပြီး နူးနူးက ထိုင်ရာမှထကာ...

'ဟင်... နူးပြန်တော့မလား၊ ကိုယ် လိုက်ပို့မယ်လေ'

'နေ... နေ... လမ်းလျှောက်ချင်သေးလို့၊ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်၊ ကိုနိုင်ရောပဲ'

ကျောပိုးအိတ်လေးကို နေရာတကျ ဖြစ်အောင် လွယ်လိုက်ပြီး ထွက် သွားသည်။
မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်သွားသည်ထိအောင် ခူး၏ နောက်ကျော ကို ကျွန်တော် နှင့် ကိုနိုင်တို့
ငေးကြည့်နေမိသည်။

'တော် တယ်'

ခူးခူးအပေါ် ကိုနိုင်၏ ပထမဆုံးချိုးကျမှုစကား။

'စာလည်း တော် တော် ဖတ်ထားပုံရတယ်၊ နောက်ပြီး သတ္တိလည်း ရှိတယ်ကွ'

ကျွန်တော် မျက်နှာ ကတော့ မည် သို့မျှ ဟန်ဆောင်နိုင်မည် မဟုတ်။

ပြုံးပြီးပြီးကြီး ဖြစ်နေလိမ့်မည် ။

'ငါ့ထက်ပိုပြီး သတ္တိရှိတယ်ကွာ၊ သူက သူ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့
မိန်းကလေးပဲ၊ ငါကသာ သူနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင်...'

ကိုနိုင်က ခေါင်းကို တသွင်သွင်ညှိတ်၍ ပြောသည်။

'သူပြောခဲ့တာတွေ က သိပ်ဓမ္မမိဋ္ဌာန်ကျတာပဲ၊ ငါလည်း အဲဒီ လို တွေ နေမိတာ
ကြာပြီကွ၊ ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်ကို တစ်နှစ် လောက် လုပ်ရတာ နဲ့ ဝါသနာမပါတာကို
တစ်မိနစ်လုပ်ရတာ က ကြာချိန်အတူတူပဲဆိုတာ သိပ်မှန်တယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ့ကို
ဓာတ်ပုံသင်တန်းလိုက်ပို့ ကွာနော် မြင့်မိုရ်၊ ဩော်... နောက်ပြီးတော့ ကင်မရာတစ်လုံးလောက်
ဝယ်ဦးမှ'

ကလေးလေး တစ်ယောက် လို တက်ကြွစွာ နှင့် ကိုနိုင်က ပြောနေ သည်။
ကိုနိုင်ဆိုတာက ကျွန်တော် တို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုအပေါ် ဩဇာညောင်း သည့်သူ။ ဒါ့အပြင်
ကျွန်တော် မေမေ၏ ယုံကြည်မှု ကို ရာနှုန်းပြည့်ရထားသည့်သူ။

'ငါ အရင်တုန်းက သူ့အကြောင်းတွေ ဂဗာနာမသိဘဲ ပြောခဲ့မိ တာ
ဆောရီးကွာ၊ မင်းအပေါ်မှာ ခူးခူးက အမြတ်ထုတ်သွားမယ့်မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်တာတော့
သေချာတယ်ကွ'

ဒီလောက်ဆို ရပြီ။ ကိုနိုင်ကဲ့သို့ သော သူမျိုးက ကျွန်တော် နှင့် နူးနူးတို့၏ ဆက်ဆံရေး ကို မီးစိမ်းပြလိုက်ပြီဆိုလျှင် ရှေ့လျှောက် ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် ဆက်မောင်းသွားရုံသာ။ ဒဲယဉ်းတော့မည် မဟုတ်။

ရှုပ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ နူးကိုတွေ့လျှင် တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလိုက်မည် ။ အဆင်ပြေလျှင် မင်္ဂလာဆောင်ဖို့အတွက် မေကြီးအား နားချပေးရန် ကိုနိုင်ကို တာဝန်ပေးရမည် ။ အို... မေမေက လည်း ကျွန်တော် သဘောကျလျှင် ကန့်ကွက်မည် လူမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ မိန်းမ မယူလိုတောင် တဂျီဂျီဆူနေသေးတာပဲ။

အောင်မလေး... စိတ်ကူးနဲ့တင် ရင်ဖိုစရာကောင်းလိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း။ ထိုနေ့ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်။

ကျွန်တော် ရင်ထဲ၌ ကန်ထရိုက်တိုက်တစ်တိုက်လုံးမှ ရေမော်တာ များ ပြိုင်တူမောင်းနေသကဲ့သို့ ဆူညံနေ၏ ။

...

(၉)

သို့သော် မဟုတ်။

အစစအရာရာ အဆင်ပြေမည် ဟု ထင်ထားသော်လည်း ထင်သလို မဟုတ်။

ကျွန်တော် စိတ်ကူးများ ၊ မျှော်လင့်ချက်များ သည် ကြီးကြီးနှင့် ဖုန်း ပြောပြီးသည့်အခါ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ သံပုံရဲတိုက်ကြီးကဲ့သို့ အလွယ်တကူ ပြုလုပ်ပျက်စီးသွားလေတော့သည်။

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့'

'ဪ...'

'ကျွန်တော် အခုပဲ သွားရှာလိုက်ပါမယ်၊ စိတ်ချကြီးကြီး'

'ဟုတ်... ဟုတ်... စိတ်ချပါ'

ပထမဆုံးအနေဖြင့် ဘီလီယက်ခုံတွင် ရှာသည်။ မတွေ့ ။ ရပ်ကွက် ထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ မှာ များ လားလို့ လှည့်ပတ်ရှာသည်။ မထူး။ အိမ်ကိုများ ပြန်ရောက်နေမလားလို့ ကြီးကြီးထံ ဖုန်းဆက်ကြည့်သည်။ ဟင့်အင်းတဲ့။

ဇူးဇူးက စိတ်ထင်လျှင် ထင်သလိုလျှောက်သွားတတ်တော့ တော် ရံ နှင့် ရှာ၍ မရ။ ဪ... ဒါနဲ့ တစ်နေရာကျန်သေးတာပဲ။ အင်တာနက်ဆိုင်။ သို့သော် ဇူးဇူးဘယ်ဆိုင်မှာ ပုံမှန်သုံးလေ့ရှိမှန်း ကျွန်တော် မသိ။ ရေကျော် မှာ က အင်တာနက်ဆိုင်တွေ အများ ကြီး။ တစ်ယောက် ယောက် ကိုများ မေးကြည့်လျှင် ဇူးသုံးနေကျ အင်တာနက်ဆိုင်ကို သိနိုင်မလား။ ဇူးဇူးဆတာ ရပ်ကွက်ထဲမှာ နာမည် ကြီးပဲ။ ထို့ကြောင့် ဇူးဇူးတို့ လမ်းထဲသို့ ဝင်ရန် ကားကို ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

'ကျိုး...'

ရပ်ကွက်ထဲသို့ ဝင်ခါနီး အကွေ့တစ်ခု၌ ကားကို ဘရိတ်အမြန် ဖမ်းလိုက်သည်။ နည်းနည်း နောက်ပြန်ဆုတ်သည်။ သေချာအောင် ပြန်ကြည့် သည်။ ဗာဒံပင်အောက်တွင် အဘိုးကြီး တစ်ယောက် နှင့် ချက်ထိုးနေသူ မှာ ...

'ဇူးဇူး'

ကားပေါ်မှဆင်း၍ လက်ကာပြသည်။

'ခဏစောင့်ဗျာ၊ ဒီမှာ သုံးထောင်ကြေးချနေတာဗျ'

ကြည့်ရတာ အဘိုးကြီးဘက်မှ အရေး နိမ့်နေပုံရသည်။ အဘိုးကြီး မျက်လုံးတွေ ဂနာမငြိမ်တော့။ နဖူးတွင် လည်း ချွေးဖိုနေသည်။ တစ်ကွက် တစ်ကွက်ရွှေ့ဖို့အရေး အကြာကြီးစဉ်းစားသည်။ ဇူးဇူး ကတော့ သိပ်မစဉ်းစား။ အဘိုးကြီး တစ်ကွက်ရွှေ့ပြီးတိုင်း ဝှပ်ခနဲ ဝှပ်ခနဲနှင့် အမြန် ပြန်ရွှေ့သည်။ သိပ်မကြာ။ ခြောက်ကွက်၊ ခုနစ်ကွက်ရွှေ့ပြီးသည်တွင် ဇူးဇူး နိုင်သွားသည်။

'နင် တမင်ညစ်တာပဲ၊ ငါနဲ့ ဒီလောက်လက်ကွာတဲ့ဟာကို လယ်
ဗယ်လာထိုးတယ်၊ သတ်သတ်ညှပ်ချတာပဲ'

အဘိုးကြီးက မကျေမနပ်နှင့် နူးနူးကို ကောနေ၏ ။ နူးနူးကလည်း သိတော်
မူသည့်အတိုင်း။ ခွန်းတုံ့မခံ။

'အောင်မယ်... အဘိုးကြီး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပုံစံတိမ်ရင် တိမ်တယ်ပေါ့၊
ကိုယ့်အသက်အရွယ်လည်း ပြန်ကြည့်ဦး၊ ဒီအရွယ်ကြီးကို ညှပ်ချစရာလား၊ ဟင်း... နူးနူးကိုများ
ဒီလောက်လေးနဲ့ လာယှဉ်ချင်သေးတယ်၊ နောက်တစ်ခါ မီချင်ရင် တက္ကစီငှားပြီးလိုက်ခဲ့'

'ဘာ... နင်... နင် လူကြီးကို ဘယ်လိုပြောတာလဲဟင်'

အဘိုးကြီးက လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ အော်သည်။ နူးနူးကလည်း
ပြန်အော်သည်။ ကျွန်တော် ကလည်း အတွေ့အကြုံရင့်သူပီပီ နူးနူးကို ဝင်ဆွဲရသည်။
တခြားအဘိုးကြီးများ ကလည်း 'နူးနူး'အကြောင်း သိရဲ့ သား နဲ့ မင်းမို့လို့
သွားကစားတာကို'ဆိုပြီး ထိုအဘိုးကြီးကို ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။

'ဟင်း... သေခါနီး ကြီးကများ လာလာချည်သေးရဲ့ '

ချက်(စ်)ခုံအောက်မှ တစ်ထောင်တန်သုံးရွက်ကို အိတ်ထဲထည့်ရင်း နူးနူးက
တစ်ယောက် တည်း ဆက်အော်နေသေးသည်။

နူးနူးနှင့်တွေ့လျှင်ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်မည် ဆိုသည့် ကျွန်တော် ဒေါသတွေ
တောင် ဘယ်ဆီရာက်ကုန်မှန်း မသိ။ အတင်းချော့မော့၍ ကားပေါ်တင်လာရသည်။

'နူး ဘာလို့ ကိုယ့်ကို ကြိမ်ပြောတာလဲ'

နူးနူး၏ တိုက်ခန်းအောက်တွင် ကားကိုရပ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

'ဘာကိုလဲ'

'မနက်ဖြန် ခရီးထွက်မှာ ကို'

'ဟုတ်တယ်လေ'

'နောက်ပြီး တစ်ယောက် တည်းသွားမှာ ဆို'

'ဟုတ်ပ'

'အဲဒီ လိုကိစ္စမျိုးကို ကိုယ်က ကြုံပြီးမသိသင့်ဘူးလား'

ဇူးက စိတ်ရှုပ်သွားဟန်နှင့် ကျွန်တော် ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲလှည့် ကြည့်သည်။

'ဘာဆိုင်လို့လဲ'

'ဆိုင်တာပေါ့ကွ၊ ငါက မင်းရည်းစားလေ'

ကျွန်တော် အသံက ပုံမှန်ထက် ပိုကျယ်သွားသည်။

'ဒီမှာ ခင်ဗျား မှာ နေပြီ၊ ခင်ဗျားက ဇူးရည်းစားဆိုတာ ဟုတ် တယ်၊ ဒါပေမဲ့

အခုလို ခရီးထွက်တဲ့ကိစ္စလောက်ကို ကြုံပြီးသံတော် ဦးတင် နေစရာ မလိုဘူးထင်တယ်'

'ဟာ... မဟုတ်သေး'

ကျွန်တော် ကို စကားပြောခွင့် မပေး။ ဇူးက လက်ကာပြု၍ ဆက် ပြောသည်။

'နေဦး... ခင်ဗျားက ဇူးကိုချစ်တယ်နော်၊ ဇူးလည်း ခင်ဗျားကို

သူငယ်ချင်းဆိုတာထက်ပိုပြီးတော့ ရင်းနှီးတယ်၊ ချစ်တယ်ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါကြီး ကိုလည်း

ခဏခဏမပြောချင်ဘူး၊ ထားပါတော့'

ကားဒက်ဘုတ်ပေါ်မှ တစ်ရှုစကို ဇူးက ဆွဲထုတ်၍ သူ့ပေါင် ပေါ်တွင်

ဖြန့်ခင်းကာ စကားဆက်သည်။

'အဲဒီ အချစ်ဆိုတာ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ချည်နှောင်ဖို့၊

နောက်ဆံတင်းဖို့ အရိပ်လိုတကောက်ကောက်လိုက်နေဖို့မှ မဟုတ်တာ၊ လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ

လွတ်လပ်ခွင့်ရှိသလို အဲဒီ လွတ်လပ်ခွင့်ကို လေးစားရမယ်၊ ချစ်သူအချင်းချင်း

ပိုပြီးတော့တောင် လေးစားရမယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား'

ရူးရူးနှင့် စကားပြောတိုင်း ထိုကဲ့သို့ ချည်းပင်။ သူ့စကားတွေကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလှန်နိုင်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော် ဘက်ကပင် အလျှော့ပေး လိုက်ရသည်။ နိုင်အောင်မှ မငြင်းနိုင်တာကိုး။

'တကယ် တစ်ယောက် တည်း သွားမှာ လား၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ကိုယ် လည်း လိုက်လို့မရဘူးလား'

တားမရသည်နှင့်အတူတူ ကျွန်တော် ပါ လိုက်ခွင့်ရလျှင် မဆိုး လှ။ သို့သော် ရူးရူးက ခေါင်းခါပြသည်။

'တစ်ယောက် တည်း သွားချင်လို့ပါ။ တောက လူတွေ ရဲ့ မျက်နှာ တွေ ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်လို့၊ သူတို့တွေ က မြို့သားတွေ ထက် ပိုရိုးသားပြီး ပိုပွင့်လင်းတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ရူး ကတော့ မထင်ပေါင်၊ ပုထုဇဉ်မှန် သမျှ သိပ်ထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါ သေချာချင်လို့၊ သူတို့မျက်နှာတွေ ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး မြို့သားတွေ ရဲ့ မျက်နှာနဲ့ယှဉ်ပြီး နှစ် ပုံတွဲ တစ်ပုံလုပ်ပြီး ကြည့် ချင်လို့'

'ဪ... အင်း... ဒါနဲ့ ဘယ်လောက်တောင်ကြာမှာ လဲ'

'မပြောတတ်ဘူး၊ စိတ်ရှိသလောက် ကြာမယ်'

'ပိုက်ဆံကရော'

'အဲဒီ အတွက် မပူပါနဲ့၊ ရူး စုထားတာတွေ ရော၊ ခုနလို ချက်ထိုး လို့ နိုင်တဲ့ပိုက်ဆံတွေ ရော၊ ဘီလီယက်ထိုးလို့ နိုင်ထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေ ပေါင်းလိုက်တော့ လောက်ပါတယ်'

ကောင်းလိုက်တဲ့ ငွေရှာနည်း။ ဒါကြောင့် အခုရက်ပိုင်းတွေ မှာ ဆရာမ ကြီးက အချိန်ပြည့် ဘီလီယက်ထိုး၊ ချက်ပိုင်းတကာ လိုက်နေတာကိုး။

'နောက်ပြီး ရွာတွေ ကိုသွားမှာ ဆိုတော့ ဘယ်ဘုန်းကြီးကျောင်း ကပ်စားစား ဖြစ်ပါတယ်လေ'

'အန္တရာယ်များ ပါတယ်ကွာ'

ခူးခူးက တစ်ချက်ရယ်ရင်း 'ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဂရုစိုက်ပေးတဲ့အတွက်' ဆိုပြီး
တံခါးဖွင့်၍ ကားပေါ်မှဆင်းသွားသည်။

'နေဦး... ခူး'

ဘာလဲဆိုသည့်သဘောနှင့် ကျွန်တော်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

'ဘယ်ရောက်ရောက် ကိုယ့်ကို ဆက်သွယ်ပါနော်'

'အင်း... အဲဒီ အတွက်လည်း မပူနဲ့၊ အင်တာနက်ဆိုင်ရှိတဲ့
မြို့တစ်မြို့ကိုရောက်တာနဲ့ ခူးရဲ့ ဖေ့ဘွတ်မှာ ပုံအသစ်တွေ ရော အတွေ့ . အကြံတွေ ကိုရော
ရေး ပြီးတင်မှာ၊ အဲဒီ မှာ ဝင်ကြည့်ရင် ခူး ဘယ်တွေ ရောက်နေမယ်ဆိုတာ သိမှာ ပေါ့'

'ဖေ့ဘွတ်နာမည် ပေးခဲ့ဦးလေ'

ခူးက ဂီယာတံရှေ့က ခွက်လေးထဲသို့ မေးထိုးပြသည်။

'ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီည အက် (၆) လိုက်လေ၊ ခူးမသွားခင် လက်ခံထားလိုက်မယ်'

ဆိုပြီး လှေကားပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။ ခူးထားသွားသည့်
တစ်ရှုစလေးကို ယူ၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ...

...